

BOZKURT

TÜRKÇÜ DERGİ

YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN CİHAN SENİNDİR!

TEMMUZ - 2006
29. SAYI

TÜRK KARA KUVVETLERİ 2215 YAŞINDA

M.Ö. 209

Adalar Denizinden Altayların daha
ötesine kadar bütün Türk gençliğine....

Yer bulmasın gönlünde ne ihtiras, ne haset.
Sen bütün varlığına yurdumuzun malısın.
Sen bir insan değilsin; ne kemiksin, ne de et;
Tunçtan bir heykel gibi ebedi kalmalısın.

Izdırap çek, inleme... Ses çıkarmadan aşın.
Bir damlacık aksa da, bir aczdır göz yaşın;
Yarı yolda ölse de en yürekten yoldaşın
Tek başına dileğe doğru at salmalısın.

Ezilmekten çekinme... Gerilmekten sakın!
İradenle olmalı bütün uzaklar yakın,
Dolu dizgin yaparken ülküne doğru akın
Ateşe atılmalı, denize dalmalısın.

Ölümlerden sakınma, meyus olmaktan utan!
Bir kere düşün nedir seni dünyada tutan?
Mefkuresinden başka her varlığı unutan
Kahramanlar gibi sen, ebedi kalmalısın...

Sen ne elde ve dilde gezen billur bir sağrak,
Ne de sıska bir göğüse takılan bir çiçeksin;
Senin de bu dünyada nasibin var: Savaşmak!..
Kayalarla güreşip dağlarda öleceksin.

Yoldaşlık ederektan gökte güneşle, ayla
Aşarsın tepe, ırmak; yürürsün ova, yayla...
Hayata ne biçimde geldinse bir borayla
Daha sert bir kasırğa içinde biteceksin.

Kızıl Elma uğrunda kılıç çekince kından
Bahtiyarlık denen şey artık geçmez yakından;
Mesut olup gülmeyi sök, çıkar hatırandan.
Belki öldükten sonra bir parça güleceksin.

Yüz paralık kurşunla gider "Hayat" dediğin;
"Tanrı Yolu" uzaktır; erken kalk, sıkı giyin.
Yazık, bütün ömrünce o kadar özlediğin
Güzel Kızıl Elma'na varmadan öleceksin.

Belki bir gün çöllerde kaybedersin eşini,
Belki bir gün ağlarsın kaçtı diye karına.
Işıksız kulübende boranın esişini
Dinleyerek çıkarsın bir ümitsiz yarına.

Gün olur ki mertliğin uğrar kahpe bir hınca;
Namert bir el arkandan seni vurur kadınca;
Bir gün sabrın tükenir... Silahını kapınca
Haykırarak çıkarsın yurdunun dağlarına...

Hayatın kamçısıyla sızar derinden kanlar,
Senin büyük derdinden başkaları ne anlar?
Vicdanını Paris'e, Moskova'ya satanlar,
Küfür diye bakarlar senin dualarına.

Hey arkadaş! Bu yolda ben de coşkun bir selim,
Beraberiz seninle, işte elinde elim.
Seninle bu hayatın gel beraber gülelim
Ölümüne, gamına, tipisine, karına...

Atandan kalmış olan kılıcı iyi bile,
Onu bütün gücünle vuracaksın çağında.
Savaş...Bunun tadını ey Türk sen bulamazsın,
Ne sevgili yanında, ne baba ocağında.

Savaşmaktan kaçınır, kim varsa alnı kara;
Kan dökmeyi bilenler hükmeder topraklara...
Kazanmanın sırrını bilmiyorsan git, ara
"Çanakkale" ufkunda, "Sakarya" toprağında.

Siyasette muhabbet... Hepsi yalan palavra...
Doğru sözü "Kül Tegin" kitabesinde ara...
Lenin'den bahsederse karşında bir maskara
Bir tebessüm belirsin sadece dudağında.

Yatağında ölmeyi hatırandan sök, çıkar!
Döşegin kara toprak, yorganındır belki kar...
Sen gurbette kalırsan, ben ölürsem ne çıkar?
Ruhlarımız buluşur elbet Tanrıdağı'nda...

Mukadderat isterse seni yoldan çevirsin,
Sen hele bu yollarda yıpranarak aşın da,
Varsın bütün ömrünce bir an nasip olmasın
Yorgunluğunu gidermek serin bir su başında.

Bir gülüşten ne çıkar, ne çıkar ağlamaktan?
Kullar kancıklık eder, bela bulursun Hak'tan.
Gün olur ki bir yudum su ararsın bataktan,
Gün olur ki bir tutam tuz bulunmaz aşında.

Bir çığ gibi yürürsün bir lahza durmaksızın,
Bir ilahi kaynaktan geliyor çünkü hızın.
Duygular ölmüştür... Tapınılan bir kızın
Bir füsün bulamazsın gözlerinde, kaşında.

Iztırabı kanına kat da göz kırpmadan iç!
Varsın gülsün ardından, ne çıkar, bir iki piç...
Bu varlık dünyasında yalnız senin hiç mi hiç
Bir şeyin olmayacak... Hatta mezar taşın da...

BOZKURT

Türkçü Gençlik Dergisi
TEMMUZ 2006
Yıl: 3 Sayı: 29

Sahibi

Ozan RUHSATIOĞLU
ozan@turan.tc

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Oğuz KARAHAN
oguz@turan.tc

Yazı Kurulu

İsa Akif YÜMNÜ
İlhan KURTKAN
Ahmet KÜÇÜKEL
Atilla İDİL
Salih KERKÜKLÜ

Temsilciler

Azerbaycan: Sevinç Mammadova
Kazakistan: Fazılбек Mustanov

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileri

www.turan.tc

turan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet üzerinden yayımlanmaktadır. Türkçülerin desteği ile dergimiz büyüyecek ve Turan'ın her köşesine ulaşacaktır.

Kapak Resmi: Türk Kara Kuvvetleri'nin 2215. Yılı

4 ÜLKÜLER TAARRUZÎDİR H.Nihal ATSIZ

7 KÜRD SORUNUNU **TÜRKİYELİ DÜŞÜNMEK** Oğuz KARAHAN

10 TÜRK KARA **KUVVETLERİNİN 2215. YILI** Hüseyin MÜMTAZ

12 KÜÇÜK YALÇINLAR Atilla İDİL

15 KURTARICI **BOZKURTLAR** Nejdet SANÇAR

17 İDEOLOJİ ve KAN Altay GÖKBÖRÜ

18 KERKÜK KATLIAMI Şehit Nejdet KOÇAK

20 KÜLTÜR **POLİTİKASIZLIĞI YAHUT** **POLİTİKA** **KÜLTÜRSÜZLÜĞÜ** Cengiz ASLAN

24 NE OLACAK BU **TAHTAKURULARININ** **HALİ?** Tolunay KUTOĞLU

25 TDK'NUN **AZERBAYCAN** **TÜRKÇESİNDEN ALDIĞI** **TÜRKÇE SÖZLER** A.Enis TURAN

ÜLKÜLER TAARRUZÎDİR

■ H. NİHAL ATSIZ

Biyoloji bakımından canlıların, yani hayvanlarla bitkilerin gayesi kendi soyunun bütün dünyayı bürümesidir. Hiçbir hayvan veya bitki cinsi dünyayı kaplayamıyorsa bunun sebebi aynı gayeyi güden başka cinslerin mukavemetine maruz kalmasıdır. Cinslerin aynı gaye için yaptıkları bu tesir ve maruz kaldıkları tepkiden "hayat kavgası" doğuyor. Bu arada zayıflar eziliyor, azalıyor; güçlüler yapılıp çoğalıyor; bazı soylar ise yeryüzünden büsbütün kalkıyor.

Milletler arasında da aynı yasa hüküm sürer. Millet, âdeta gayri şuurî olarak dünyaya yayılıp hâkim olmak ister. Fakat yayılırken başka milletlerin mukavemetine çarpar. Böylelikle aralarında savaş başlar. Sonunda güçlüler kazanır.

İnsan toplulukları yani milletler, yüksek bir şuur mertebesine eriştikleri için bunlar arasındaki hayat kavgası yalnız tabiatın kanunları içinde sürüp gitmekle kalmaz. Buna insan şuurunun sistemi ve metodu da eklenir. Bundan da millî ülküler doğar. Demek ki millî ülkü, milletin tahteshuurunda bulunan "yayılp hâkim olma" sevkitebisinin başkanlar ve kılavuzlar tarafından şuurlandırılıp sistemlendirilmiş şeklidir. Ülküye kılavuzluk veya başkanlık eden şahsiyetlerin irade ve kuvvet derecesi ülkülerin başarısında birinci derecede âmildir.

Millî ülkülerde azdan çoğa doğru üç dönem vardır: İstiklâl, birlik, fütuhât.

Millî ülkünün ilk dönemi istiklâl kazanmaktır. Müstakil olmayanlar istiklâllerini kazanmak, kazanmış olanlar da bunu muhafaza edip sağlamlaştırmak düşüncesi ardında koşarlar.

İrlandalılar sekiz yüzyıldan beri istiklâl için uğraşıyorlardı. Küçük bir millet oldukları halde fedakârlıkları sayesinde koca İngiltere'nin elinden istiklâllerini zorla söküp attılar.

Estonlar, Letonlar, Litvanlar asırlardan beri istiklâl rüyası görüyorlardı. İlk cihan savaşından sonra ülkelerine kavuşmuşlardı. 1940'ta kaybettikleri istiklâli yeniden elde etmek için şimdi içerde ve dışarda azimle çalışıyorlar.

Eskiden müstakil olup 150 yıl önce istiklâllerini kaybetmiş olan Lehliler büyük fedakârlıklardan, kanlı ihtilâllerden sonra ilk cihan savaşı sonunda istiklâllerini kazanmışlardı. 1939'da istiklâli yeniden kaybettiler. Fakat sanki hiçbir şey olmamış, o kadar felâketi onlar yaşamamış gibi yeniden istiklâl davası arkasındadırlar. Bir yandan çete savaşlarıyla millî ruhu ayakta tutmaya çalışırken bir yandan da dışardaki teşkilatları vasıtasıyla her fırsattan faydalanarak istiklâllerini kurtarmaya çalışıyorlar.

Hindistan, Pakistan, Birmanya, İndonezya da aynı yolun yolcusu olarak, aynı gayeler için kan dökerek nihayet emellerine kavuştular.

İstiklâl uğrunda savaştan en tipik örneğini Yahudiler vermiştir: Esâretleri yirmi asrı geçen, dünyanın her tarafına dağılarak bir anayurtları kalmayan ve dillerini de kaybeden Yahudiler, istiklâl sevkitebisinin tesirinde olarak yaptıkları uzun ve yıpratıcı mücadeleden sonra millî ülkünün ilk merhalesine erdiler.

Bugün, milletlerin çoğu müstakil olduğu için millî ülkünün bu ilk merhalesi ardında koşan milletler azdır.

Millî ülkünün ikinci merhalesi birliktir. Yani bir milletin bütün fertlerinin tek bayrak altında tek devlet hâline gelmesidir. İstiklâlini kazanmış olan her milletin ilk işi yabancı hâkimiyet altında kalmış olan uruktaşlarını kurtarma yollarını aramaktır. Yahut bir millet birkaç ayrı devlet hâlinde siyaseten müstakilse bunların birleşmesi için siyâsî ve askerî faaliyette bulunmaktır.

On dördüncü asırda Türkiye Türkleri yirmi, otuz ayrı hükûmetle idare olunuyordu. Birleşme kanunu dolayısıyla bunlar bir buçuk asır birbirleriyle çarpıştılar. 151'te birliği tamamladılar.

İtalya da aynı şekilde hareket ettikten sonra gözünü yabancı hakimiyeti altında kalmış olan İtalyanlara çevirdi. İlk cihan savaşında İtalya'nın müttefiklerine ihaneti, Avusturya idaresinde

yaşayan birkaç yüz bir İtalyan'ı kurtarmak içindi. İkinci cihan savaşında Fransa ve Yugoslavya ile yaptığı savaşlarda o iki ülkedeki birkaç yüz bin İtalyan için yapıldı.

Ayrı müstakil devletler hâlinde yaşayan Almanlar 1870'te yaptıkları büyük bir atışla siyasî birliklerini ana çizgileriyle kurduktan sonra bunu tamamlamak için 1938'de başlayan bir seri hamleler daha yaptılar. Gerçi bu büyük işi başaramadılar. Fakat başarmalarına ramak kalmıştı. Bugün Avusturya ayrılmış ve Almanya da iki ayrı parçaya bölünmüş olduğu halde Alman önderlerinin bir birlik ardında koştukları görülmektedir. Hatta, Batı Almanya Meclisinde Doğu ile birleşmek konusu üzerine sözler söylenirken bazı milletvekilleri Avusturya ile de birleşmek istediklerini haykırarak açığa vurmuşlardır.

Romen Birliği, Eflak ve Boğdan Beyliklerinin birleşmesiyle başlamış ve Romanya bundan uruktaşlarını kurtarmak için 1913, 1914-1918 ve 1941 savaşlarına girmiştir.

Finler, Rusya idaresinde bulunan Karalya Finlerini kurtarmak için Almanya'nın yanında savaşa girmişlerse de kaybetmişlerdir. Fakat ilerde mutlaka kazanacaklar ve büyük Finlandiya'yı kuracaklardır.

Macarların, Bulgarların, Sırların, Yunanlıların da son asırdaki tarihlerinde aynı kanunla hareket ettiklerini vukuat pek açık olarak göstermiştir.

Bazı çok yeni ve zayıf, askerî kudreti sıfır derecesinde veya kültür seviyesi çok aşağı olan milletlerde de aynı kanunla hareket edildiğini görüyoruz. Meselâ Efganistan aşağı yukarı 10-12 milyonluk geri bir memleket olduğu halde 100 milyonluk Pakistan'la davâlıdır. Pakistan sınırları içinde yaşayan ve Pešto yani Efgan dili konuşan uruktaşlarını istiyor.

Yanında müttefikleri olduğu hâlde Yahudilere yenilen Mısır ise İngiltere'den Sudan'ı ve Trablus'la Bingazi'yi istiyor. Bütün nüfusu 400 bin kişi bile olmayan Ürdün Beyliği, Suriye ve Filistin'in hepsini istiyordu. Bu kadarını elde edemedi ama Yahudilerden arta kalan Filistin parçasını eklemesini becerebildi. Habeşistan, Eritre'yi istemektedir. Yahudiler ise millî birlik

için Irak ve Yemen'deki yüz bine yakın Yahudiye uçaklarla İsrail'e taşıdılar.

Millî ülkünün üçüncü merhalesi ise fütuhattır. Çünkü millî birliğini tamamlamış olan milletler kendi soylarını yeryüzüne yayıp hâkim kılmak için istilâ ve fütuhât yapmak mecburiyetindedirler. Hattâ bir millet bazen kendi millî birliğini tamamlamadan önce de fütuhata başlayabilir. Meselâ Osmanlılar Türkiye'deki Türk birliğini tamamlamadan önce Avrupa'da geniş fütuhât yapmışlardı. İtalyanlar ve almanlar da millî birlik işi bitmeden önce sömürge fetihlerine kalkışmışlardır. Fakat böyle tek istisnâlar umumî kaideyi bozmaz.

Üçüncü Cihan Savaşı, millî birliklerini tamamlamış olan Alman, İtalyan, Japon ve Rusların üçüncü merhaleye varmak gayretlerinden başka bir şey değildir. Şimdi yalnız Rusya bu yolda yürümek istiyor ve tabîî bir sonuç olarak başkalarının mukavemeti ile karşılaşılıyor. Başka millî ülkülerin muzaffer oluşu da yakında Rusya'yı çokertecektir...

Görülüyor ki ülküler taarruzîdir. Müstakil olmayan millet istiklâlini kazanmak için kendisine hâkim olan milleti yenmeye mecburdur. Yani taarruzî bir maksatla hareket edecektir. Birliğini tamamlamamış olan millet bu birliği elde etmek için uruktaşlarını esaret altında tutan millet veya milletlerle çarpışacak, onlardan toprak alacaktır. Millî birliğini kurmuş olanlar ise fütuhât yapmak için başkalarını yeneceklerdir. Demek ki millî ülkülerin her üç dönemi de taarruzîdir.

Acaba tedafûî ülkü olamaz mı? Bir millet malik olduğu sınırlar içinde yaşayıp refaha kavuşmak ülküsünü güdemez mi? Hayır! Çünkü mevcut sınırları muhafaza etmek ve zengin olmak düşüncesi hiçbir zaman bir ülkü olamaz. Bunlar bir millet için en küçük ve alelde bir istek değildir. Ülkü biraz hayal ile karışık, uzak, güç bir hedeftir. Ülkü, o ülkü ile tutuşmuş millet fertlerini heyecan içinde yaşatan kutlu ve tatlı düşüncedir. Ülküler kanla, fedakârlıkla, kahramanlıkla beslenir. Bir millet, ülküsüne varmak için ırmaklar gibi kan akıtır, yığınlarla can harcar. Ülkülere kanla, kılıçla, dövüşle, millî kinle varılır. Ülkü çelik yürekler, demir bilekler, sarsılmaz irâdeler, yüksek ahlâklar ister. Ülkü bir dindir. Kahramanlar ve şehitler ister.

Geçmişte birlik kurmuş, fütuhât yapmış olan milletler eski ululuğu yeniden diriltmek için uğraşırlar. Çünkü (mazide tarihî hakikat olan şeyler, âtide de tarihî hakikat olabilirler). Ülküler hiçbir kayıtle, hiçbir siyâsî ve insanî düşünce ile sınırlandırılmaz. Bir ölküye bel bağlamış, gönül vermiş milletlerin tarihî düşmanları vardır. O düşmanlar mutlaka tepelenecektir. O düşman milletlerle dostluk andlaşmaları yapılmış olabilir. Bu geçici dostlukların hiçbir değeri yoktur. Tarihî düşmanlar ancak dışışleri bakanlarının dostudur. Milletin asla!...

Bir millet için en büyük tehlikelerden biri barış ve dostluk afyonu yutarak uyumaktır. Büyümek istemiyen millet küçölmeye mahkumdur. Saldırmayan millete saldırırlar.

(Yurtta barış, cihanda barış) yahut (kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok) gibi sefilane bir siyâsî umde ile bu milletin manevî enerjisini bilerek veya bilmeyerek söndürenler, zaten mahvolmuş Almanya'ya savaş açarak Türk tarihinde asla görölmemiş bir kancıklığın zilletini tarihimize sokanlar, fakat Bulgaristan ve adalardaki Türkleri topraklarıyla birlikte kurtarmak fırsatını tarih yaratmışken en denî ve cebîn bir hareketle bundan kaçanlar hiç şüphesiz Türk birliğini tamamlamak yolunda bir adım atamazlardı. Çünkü onlar bu memlekette Moskofçuluğu için için yaşatmak, Türkçölüğü açıkça yok etmek isteyen devşirmelerdi.

Hayat bir savaşken ve onu kazanmak için mutlaka taarruz etmek gerekirken millî ölkü yolunda yapılacak taarruzun çirkinliğini haykırmak ya gaflet, ya ihanettir. Devletlerin sorumlu yerlerinde bulunanlar siyâsî nezaket veya menfaat dolayısıyla böyle sözler söyleyebilirler. Fakat milletin gençliğine hitab edenler; yani öğretmenler, şairler, gazeteciler, yazıcılar bize barış afyonu yutturmak isterlerse onların şecerelerini ve evlerindeki gizli evrâkı araştırmak tarihin, bilhassa Türk tarihinin değışmez hakikatını bir defa daha teyid edecektir.

(Orkun, 17 Kasım1950)

YOLLARIN SONU

Bugün yollanıyorken bir gurbete yeniden Belki bir kişi bile gelmeyecektir bize. Bir kemiğin ardında saatlerce yol giden İtler bile gülecek kimsesizliğimize.

Gidiyorum: Gönümde acısı yanıkların... Ordularla yenilmez bir gayız var kanımda. Dün benimle birlikte gelen tanıdıkların Yalnız bir hatırası kaldı artık yanımda.

Yufka yürekliyle çetin yollar aşılmaz; Çünkü bu yol kutludur, gider Tanrı Dağı'na. Halbuki yoldaşını bırakıp dönenlerin Değişilir topu da bir sokak kaltağına.

İster düşün... Kendini ister hayale kaptır... Uzar, uzar, çünkü hiç sonu yoktur yolların. Bakarsın aldanmışsın, gördüğün bir seraptır Sevimli bir hayale açılırken kolların.

Ey doğunun alnımı serinleten rüzgarı! Ey karanlıkta bana arkadaşlık eden ay! Arzularım bir oktur, aşar ulu dağları, Düştüğü yer uzakta dilek adlı bir saray.

O sarayda bulunca Tanrılaşan erleri Artık gözüm arkaya bir daha dönmeyecek. Hepsi sussa da "Kür Şad" uzatarak elini: "Hoş geldin oğlum ATŞİZ, kutlu olsun" diyecek.

KÜRD SORUNUNU TÜRKİYELİ DÜŞÜNMEK

■ OĞUZ KARAHAN

oguz@turan.tc

Mart ayı içerisinde piyasaya çıkan bir kitap... “**Kürt Sorununu Yeniden Düşünmek**” başlığı altında “**Yanlış giden neydi? Bundan Sonra Nereye?**” sorularına cevap aramak iddiasında bir çalışma. Aydın Doğan’ın yayınevinden çıkan kitabın yazarı ise Mustafa Akyol.

Kitabı fark etmemizi sağlayan ise Nisan ayı içerisinde, Mustafa Akyol’un babası Taha Akyol’un da yazarları arasında bulunduğu Milliyet gazetesinde yazarla yapılan bir röportaj oldu. Bu röportajda Mustafa Akyol gönlünce atıp tuttukten sonra sözü Türkçülüğün abide ismi, Yolbaşçımız Atsız Beğ’e getirmiş ve –Allah’tan korkmadan kuldan utanmadan- “**Atsız Türkiye’nin Hitler’idir**” deme terbiyesizliğini göstermişti.

O günlerde www.turkcuteurancilar.com sitemizde konu gündeme geldiğinde “**armut dibine düşer**” demiştik. Mustafa Akyol’un babası Taha Akyol’u Türkçüler ve genel itibarıyla milliyetçiler gayet iyi tanımaktadır. 1980 öncesinde CIA karargâhının emir komutası altında faaliyet yürüten, MHP içerisinden Türkçülerin tasfiye edilmesi ve Atsız düşmanlığının yayılması operasyonunda görev alan, 12 Eylül sonrasında açılan MHP davasında parti yöneticisi sıfatıyla 146/1 ve 146/2’den hakkında idam istendiği halde –en az ceza alanın 5-6 yıl yattığı o mahkemede- (nasıl olmuşsa olmuş!) beraat eden, hemen ertesinde davayı satarak Özalçılığa hızlı bir giriş yapan, yeşil kuşak projesinin altyapı çalışmalarında harç karan ve hal-i hazırda da CNN Turk adlı psikolojik savaş merkezinin yöneticiliğini yürüten Taha Akyol’un ne mal olduğunu biliyorduk. Taha’nın oğlunun Kürtlerle ilgili yazdığı kitapta Türkçülüğü övmesini zaten beklemiyorduk. Fakat bu derece aşağılıklaşacaklarını da doğrusu düşünmemiştik.

Damarlarında asil Türk kanı yerine Çerkes kanı aktığından olsa gerek... Katranı kaynatınca şeker olmuyor kıymetli okuyucu... Cinsine tükürdüğüm de illa ki cinsine çekiyor...

Özellikle son iki yılda; Türkçülük ve Atsız Beğ hakkında birbiri ardına geliştirilen iftira kampanyasının bir parçası olarak değerlendirdiğimiz için, ciddiye alıp da cevap vermeyi gereksiz görmüştük. Fakat iş öyle bir noktaya geldi ki, düzenlenen kumpasları analiz edip çeşitli neticeler çıkarmamız bir mecburiyet halini aldı. Türkçülük ve Atsız Beğ’i karalamaya dönük yapılan yayımlar ne hikmetse her seferinde gelip Aydın Doğan’a dayanıyor. Gün-gün listesini tutmayı çok isterdik ama Hürriyet, Milliyet ve Radikal gazeteleri ile Doğan Kitap ve Tempo dergilerinde birbirinin peşi sıra o kadar çok kara propaganda üretiliyor ki, hangi birine yetiyeceğimizi inanın şaşıyoruz.

Mustafa Akyol’un kitabının yazılış gayesi Türkçülük ve Kürtçülüğü çarpıştırıp aradan Türkiyelilik, Federalizm ve BOP’u çıkarmaya dönük onlarca mesaj ve saptırmayla dolu... Akyol Türkçülük ile Kürtçülüğü çarpıştırmaya çalışırken ne hikmetse Barzani’den hiç bahsetmiyor. Kürtçülüğü salt PKK ekseninde ele alıp eleştirirken Şeyh Ubeydullah, Molla Mustafa, İdris ve Mesut Barzani silsilesinin Osmanlı ve Türkiye Cumhuriyeti dönemlerindeki faaliyetlerini ciddi manada görmezden geliyor.

Bol bol Osmanlı ve 2. Abdülhamit sömürsünün yapıldığı kitapta öyle bir Atatürk portresi çiziliyor ki, Gazi Paşa’yı tanımasak ve politik amaçlarını bilmesek onun “**ne kadar ciddi bir kürdsever**” olduğuna sanki bizi bile inandıracak. “**Baş kaldıranın başı ezilir**” kuralını sonuna kadar uygulamış olan Atatürk’ün Kürdseverliği için yazarın, 1990’ların Doğu Perinçek’inden başka referans gösterememesi ise içimize su serpmiştir.

Kitapta Osmanlı, 2. Abdülhamit ve Atatürk sömürsü kadar ciddi sömürüye maruz kalan bir diğer isim de merhum Ziya Gökalp’tır. İmparatorluktan ulus-devlete geçiş sancılarının bütün şiddetiyle devam ettiği bir zamanda; Abdullah Cevdet gibi hızlı Kürdçülerin ve Kürd Teali Cemiyetinin boy hedefi haline gelmiş,

onların işbirlikçi ve yıkıcı planlarını neredeyse tek başına bozmuş, Sağlık Bakanı Dr. Rıza Nur'un ricası üzerine hazırladığı -bugün bile esaslı bir kaynak olarak kabul edilen- ve Kürd isyanları sırasında Atatürk'ün başucu kitabı olan "Kürd Aşiretleri Hakkında Sosyolojik Tetkikler" ile kundakta boğulmaya çalışılan Türkiye Cumhuriyeti'ne (gereken önlemler yeterince alınmamış olmasına rağmen) hiç değilse 50 yıl zaman kazandırmış olan Gökalp'ı referans gösterip Türkçülüğe saldırmak gibi bir komedi kitapta sergileniyor. Bundan 10-15 yıl önce dile getirilse "deli saçması" deyip geçeceğimiz bu şaklabanlığa maalesef bugün gülüp geçemiyoruz.

Gökalp Türkçülüğü, Akçura Türkçülüğü, Atsız Türkçülüğü vs. gibi ayrı ayrı Türkçülükler ihdas edip birini diğerine yeğ tutmak, hele Türklük ve Türkçülükle zerre kadar alakası olmayan Mustafa Akyol'un böyle bir yolu tercih etmesi, sıradan okuyucu kitlesini Türkçülüğün koparıp Türkiyelilik tezgahından geçirmek için uygulanan çok sinsi bir planın izlerini taşımaktadır. Mütakamiliyet prensibi çerçevesinde Atsız'ın son şeklini vermiş olduğu Türkçü düşünce sistemi her zaman için Gökalp ve Akçura'nın devamıdır, onların karşısı değil gelişmiş ve kemale-mükemmele ulaşmış halidir ve öyle kalmaya devam edecektir.

Mustafa Akyol ve kaynak olarak gösterdiği Nurcu-Fetullahçı kampa kendini/kalemini satmış eski sentezci, yeni liboş, sözde milliyetçi yazarlar cevap versinler bakalım: Atsız Beğ'in 1960'ların sonu ile 1970'lerin başında Kürdçülüğe karşı kaleme aldığı meşhur yazılarının dışında; 1930'larda, 40'larda, 50'lerde vs. ciddi manada Kürd düşmanlığı telkin eden, kalem darbe şiddeti sözünü ettiğimiz yazılar kadar yüksek seviyede olan bir tek makalesi mevcut mudur? Boşuna aramayın, çünkü yok. Niye yok biliyor musunuz? Kürdleri sevdiğinden değil her halde... Pişmiş aş su katmamak için yazmamıştır. Gökalp'ın geliştirdiği ve ondan etkilenen Atatürk'ün de uygulamaya koyduğu asimilasyoncu politikayı beğenmediği halde aleyhte neşriyat yapmayı, o her zaman her şeyin üzerinde tuttuğu millî menfaatlara aykırı gördüğü için yazmamıştır. Gökalp-Atatürk projesi yukarıda da işaret ettiğim gibi Türkiye Cumhuriyeti'ne hiç değilse 50 yıl kazandırmıştır. İnönü, Menderes ve takipçileri gereken önlemleri yeterince almış olsalardı

asimilasyon projesi başarılı olacaktı. O zaman Kürdçülük diye bir şey de kalmayacaktı ve Atsız da 60'ların sonu-70'lerin başında yaptığı uyarıları yapma ihtiyacını hissetmeyecekti. Kürdler uslu uslu duruyorlardı da Atsız'ın iki-üç tane makalesi mi onları Kürdçü yaptı? Yok daha neler... İnönü ve Menderes'in peş peşe hataları ile 27 Mayıs'ın getirdiği orman hürriyeti olmasaydı Kürdçülük bu ülkede tutunabilir miydi?

Mustafa Akyol'un da kitapta bolca eleştirdiği "Kürdler aslında dağ Türkleridir" saçmalığı ile Atatürk'ün uygulamak istediği asimilasyon arasında da dağlar kadar fark vardır. 27 Mayıs idaresi ve takipçileri, bilerek ya da bilmeyerek asimilasyon politikasını insanüstü bir aptallığa dönüştürmüştür. Menderes'in oy uğruna sürgün Kürt ağalarının eski yerlerine dönmeye fırsat tanımasının işleri çığırından çıkardığını göremeyen ihtilal dönemi idarecileri, Atatürk'ün asi Kürd elebaşlarını tepeleyip şeyhlikle ağalığı yıktıktan sonra cumhuriyet kurumları ve eğitim yoluyla hizaya getirmeye çalıştığı Kürdlere zorla "ben Türk'üm" dedirtmeye çalışmanın ötesine geçememiştir.

12 Eylülcüler ve sonrakiler, durumu daha da batırmanın ötesinde tek bir şey bile yapmamışlardır. Onlarca yıl boyunca Olağanüstü Hal Bölge Valiliği ve güya Sıkıyönetim vardı. OHAL Valilik merkezi de Diyarbakır şehrindeydi. Nedir o zaman bugün ki Diyarbakır'ın hali? Kurtarılmış bölge, Avrupa Birliğine giden yolun başı ve BOP'un yıldızı oldu Diyarbakır... Türkiyelilik deyip ne kendinizi, ne de Türkleri kandırmayın. Geçti Bor'un pazarı... Kına lazım mıydı?

Mustafa Akyol, lütfetmiş(!) kitabında BOZKURT ve Ocak 2004 tarihli 1. sayımızda yayımlanan bazı makalelerimize de yer vermiş. Dergimizin 1. sayısına Atsız Beğ'in "Türk Irkı = Türk Milleti" başlıklı makalesi ile başlamıştık. Mustafa Akyol, 1934 yılında yazılmış olan bu makalenin Nazizm ve bilimsel ırkçılık rüzgarlarının bütün dünyada estiği bir dönemde kaleme alındığını söylüyor. Gelin görün ki, Hocamızın sözü edilen makalesinde ne Nazizme ne de bilimsel ırkçılık kalıbına sokulacak bir değerlendirme yer almıyor. Nazizm, Yahudiler-Çingeneler ve Zenciler dışında diğer ırklarla hiçbir zaman ilgilenmemiş. Nazizmin Slavlar veya Anglo Saksonlar

hakkında geliştirilmiş hiçbir teorik tepkisi söz konusu değildir. Oysa ki sözü edilen makalede bakın Atsız Hoca ne söylüyor: **Memleketimizde epeyce zenci vardır. Bunların hepsi Türkçe konuşur. Bazılarının dili tam bir İstanbul şivesidir. Başka dil bilmezler. Kanun bakımından da Türk sayılırlar. Fakat onlar Türk müdür? Bir Türk köylüsü onun Türk olduğuna kat'iyen inandırılmaz. Hakikatte de onun Türk olduğunu iddia etmek gülünçtür. Zaten memlekette herkes bunlara Arap der, geçer. Türk kanına yabancılığı bakımından bir İngiliz, bir Yahudi, bir Çerkes, bir Arnavut, bir Kürt veya bir Lâzdan farkı olmayan zencilerin, sırf tabiat ona kara damga vurdu diye Türk olmadığı ittifakla kabul olunuyor da, dış şekilleri Türk'e benziyen başka yabancılar neden Türküm diyince Türk sayılıyor? Madem ki zencinin Türklüğünü kimse kabul etmiyor, o halde şekli Türk'e benziyen yabancı da Türk değildir. Mesele yalnız dış şekil meselesi olsaydı zenciye Türk saymayıp ötekini saymak belki doğru olurdu. Fakat mesele bir iç meselesidir. Zenci, Türk'e olan sadakatinde ötekilerden, muhakkak ki, daha samimidir. Fakat mesele bir iç mesele olduğu için Türk'e şeklen benziyenlerden daha çok sakınmak lazımdır. Malum ya: yılanın bile en tehlikelisi bulunduğu yerle aynı renkte olanıdır. Aslan Mustafa! Nerede Nazizm, nerede bilimsel ırkçılık?**

BOZKURT dergisinden bahseden 156. sayfanın başlığında Akyol bize **"Sosyal Darwinizm'in Yerli Müntesipleri"** diyor. Buna sebep, yine dergimizin 1. sayısında kıymetli yazar arkadaşımız İsa Akif Yümnü Beğ'in **"Türk'ün Cehennemle İmtihanı"** başlıklı makalesine başlarken: **"Evrende insanlık tarihinin başından beri hiç değişmemiş ve -insan türü bu özü ile idame ettikçe-değişmeyecek gibi görünen temel yaklaşım ve uygulama savaşım olmuştur"** diye yazması oluyor. Mustafa Akyol bu cümleden dolayı bizim **"insan türü = savaşılan hayvan"** diyen Sosyal Darwinistliği layık görüyor. Mustafa Akyol, işine gelmediği için o yazının yalnızca ilk cümlesini ele alıyor. Pekiyi bakalım İsa Akif Yümnü Beğ devam eden cümlelerde ne söylüyor: **Toplumlar kimi zaman kanlı yayılmacıların, kimi zaman da azgın sömürgecilerin bitmek bilmeyen isteklerine karşı kendilerini top yekûn bir savaşın içerisinde bulmuşlardır. İnsan türü bu özü ile**

idame ettikçe tarih kitapları arasında insan kanı sızmaya devam edecektir. Bu keskin bir öngörü değildir. Bu tahmin geçmişimizde saklı olan kaderimizin ta kendisidir. Bu görüşler Sosyal Darwinizmin kalıplarına girse Sosyal Darwinist de olurduk ama ne yazık ki girmiyor. Darwin'den bahsetmişken... Arka kapaktan öğreniyoruz ki Akyol, yüksek lisansın ardından bir süre ABD'deki **bir düşünce kuruluşunda bilim ve din ilişkisi** üzerine çalışmalar yapmış ve bu konuda pek çok uluslar arası konferans vermiş. Önsözde ise, **"Kürt Sorununun Kökeni"** üzerine yüksek lisans yaptıktan sonra hızlı ve ilginç bir şekilde **"yaşamın kökeni"** sorusuna ilgisinin yöneldiğini ve bu yüzden Atlantik'in ötesine gittiğini yazmış. Bize Sosyal Darwinist diyene bakın. Yaşamın kökeni ya da bilim ve din ilişkisi deyince taşlar yerine oturuyor. Mustafa Akyol, geçtiğimiz yıllarda ABD'de epey ses getiren ve hatta George Bush tarafından da maddi-manevi desteklendiği bilinen, hakkında kitaplar yazılan ve konferanslar verilen **"Bilinçli Evrim Teorisi"** üzerine çalışmış. Bilinen şekliyle Evrim Teorisi dünyadaki hayatın suda başladığını, aminoasitlerin tamamen tesadüf eseri birleşerek ilkel tek hücreli canlıları oluşturduğunu ve bu ilkel tek hücrelilerin de yine tesadüflerle milyonlarca yılda evrim geçirerek bitkiler, hayvanlar ve maymunun evrimleşmesi üzerinden de insanların oluştuğunu, değişen iklim ve doğa şartlarına uyum sağlayamayan ara geçiş formlarının ise yok olduğunu ileri sürer. Mustafa Akyol'un kafa yorup çalıştığı Bilinçli Evrim Teorisi ise, Darwin'in tüm temel yaklaşımlarını kabul etmekle birlikte evrimin tesadüfle değil yaratıcı ve her aşamayı kontrol eden bir gücün yani Tanrı'nın isteğiyle olduğunu öne sürmektedir. Buradan da kolayca anlaşılabileceği gibi bize Sosyal Darwinist diyen Mustafa Akyol'un şahsı bizzat Darwinist'in önde gidenidir.

Mustafa Akyol; Ruhsatioğlu Ozan Beğ'in **"Ne Yapmalı"** başlıklı yazısını da eleştiriyor. Ozan Beğ ne demiş o yazıda: **Kara para olarak adlandırılan ya da vasıf gerektirmeyen ufak tefek ama toplanınca ciddi bir ekonomik güç oluşturan işler Kürtlerin elindedir.** Kim yanlış diyebilir ki... Kürd sorunu artık ne asimilasyonla, ne inkarla, ne de Türkiyelilikle çözülemez. AB ve ABD dümeninden çıkıp Apocular ve Barzani'nin canına okursak bu mesele çözülecektir. TTK

TÜRK KARA KUVVETLERİ'NİN 2215. YILI

■ HÜSEYİN MÜMTAZ

mumtazbay@superonline.com

Bu gün 28 Haziran... Türk Kara Kuvvetleri bu gün, MÖ 209'da METE HAN tarafından kuruluşunun tam 2215'inci yılını kutluyor..

Kutlu olsun...

2215 yıl önce bırakın orduyu, dünyada kaç devlet vardı? Devlet var mıydı? Yoksa kabile ve aşiretler mi vardı? İnsan sürüleri, çeteler, paralı askerler, fedailer?

Dünya işte bunlarla doluyken, Türk Kara Kuvvetleri düzenli bir ordu halinde teşkilatlanmıştı.

**Nerede o çağlar ki
Analar kurt doğururdu.
Hilkat insan çamurunu
Destanlarla yoğururdu**

Bu gün Milattan sonra 2006'ıncı yılın 28 Haziran'ı..

Bakmayın Sümer Ezgü'nün son derece anlamsız bir "Anadolu'dan Geldik" muhabbetine.. Anadolu'ya gelmişiz.. Anadolu'dayız.. En aşağı iki bin yıldır Anadolu'dayız.

**Yurda baş dedikleri bir
Ağır adakla geldiler
Ve şu bayraksız dünyaya
Bayrakla geldiler**

Bayrakla gelmişiz...Bayraklarla, sellerle, fırtınalarla, boralarla, akınlarla gelmişiz..

**Sarsarak köprüleri
Devlet geçti bu yollardan
Dudaklarında Hun türküleri
Tulgalı başbuğlar
Ve rüzgârda
Bayraklar, uğultular, tuğlar..
Bir dünya doldu boşaldı..
Yazık ki adları destanlardan
Masallara kaldı.**

Gelmişiz ama milâdi 2003'ten itibaren Erbil'de bayrağımız yırtılır, Lefkoşa'da sövülür, Mersin'de yakılır, Atina'da parçalanır olmuş.

Askerimizin başına çuval geçirilmiş.

Halbuki bir zamanlar, halbuki o zamanlar;

**Zembereğini kuran
Onlarmış bu dünyanın..
Onlar ki kurt doğuran
Obaların kanındanmış
Ve zaferler getiren atların
Nalları altındanmış**

Şimdi, yâni, milâdi 2006'da Murat Demirel, Cavit çağlar, Mesut Yılmaz'lar "zaman aşımından" yırtarken, Şemdinli'de görev yapan astsubaylara "bir buçuk ay zarfında" 39'ar yıl giydiriliyor.

Bir tarafta Öcalan 36 yılla yatıyor, genel affa dahil edilmesi için kırk takla atılıyor öbür tarafta devletin resmi görevlileri bir buçuk ayda 39'ar yıl yiyor.

12 Haziran'da Lüksemburg'da kabul edilen AB metninde Şemdinli'nin yer alması ve ceza istemi kimseyi yadırgatmıyor, 19 Haziran'da karar o doğrultuda çıkıyor, 20 Haziran'da Kretschmer "Memnun olduk ama arkasındakiler de meydana çıkarılıp yargılanmalı" diyor.

Bu, yargıya müdahale, kapitülasyon, sömürge, esaret filan olmuyor.

Kara Kuvvetleri 2215'inci yılını kutluyor.

Her âdi olay ısrarla askerle ilgilendirilmeye çalışılıyor. Her "çetede" mutlaka muvazzaf veya emekli bir subay "bulunduruluyor".

İlk dalganın ardından teker teker, "Danıştay"da da, "Sauna"da da nedense serbest bırakılıyorlar..

Milattan sonra 2006'da Türk Kara Kuvvetlerinin 2215'inci yılı kutlanıyor.

Ama aynı asker Kuzey Irak'tan, Kerkük'ten çekilmiş.. Kıbrıs'ta tel örgüden çıkamıyor. "Casus Belli" kalksın diyen Meclis başkanı'nın "Adalar Denizi"nde her gün, her an havada ve denizde "it dalaşı" yaşanıyor.

AB İlerleme Raporlarına göre Dicle-Fırat arasının aralarında İsrail'in de bulunduğu bir uluslar arası komisyon marifetiyle idaresi "AB'nin öncelikli meselesi" oluyor.

**Şu yakın suların
Kolu neden bükülmez?
Fırat niçin, Dicle niçin, Aras niçin
Benden doğar, bana dökülmez?**

Askerin verdiği 5000 şehitle kimse ilgilenmiyor ama aynı İsrail Hamas'ın elindeki askerini kurtarmak için Türkiye'ye arabuluculuk teklif ediyor.

İstanbul ve Boğazlar yine illâki ayrı ve uluslar arası bir komisyona "tevdî" edilmek üzere..

Heybeli'de her çeşit dinin temsilcisi toplantılar yapıyor. İrticai şeriat mahkemeleri kurulup atama ve cezalandırma yapılıyor.

Yabancı heyetler artık "resmi ziyaretler" için İstanbul'u tercih ediyor.

Yabancı misyon Ankara'dan çok Türkiye'nin her tarafında ama özellikle güneydoğusunda cirit atıyor.

Türk bayrağı yanında AB bayrağının da çekilebilmesi için genelge hazırlanıyor.

**Sana benim gözümle bakmayanın
Mezarını kazacağım.
Seni selamlamadan uçan kuşun
Yuvasını bozacağım.**

Türkiye'nin çevresindeki bütün komşuları ile taktik ve stratejik problemleri var.. Tarihi, hukuki, siyasi anlaşmazlıkları var. En az üç komşusu "toprak" istiyor. Ama Kara Kuvvetleri asker azaltıyor, indirimde gidiyor, birlikleri "küçültüyor"....

"Konsept" değişmiş.. Kimin "konsepti"? Kim yazmış, kim değiştirmiş?.

Ülke artık işgal olmazmış.. Amerika ile mukavele mi yaptınız? Çuval neydi çuval? Muavenet'i kim vurdu?

Yoksa Adalar Denizi'ndeki Muavenet ile Süleymaniye'deki özel tim kim vurduya mı gitti?

**Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
Ne de güneşler gibi parlayıp sönmemektir.
Bunun için ölüme bir atılış gerektir.
Atıldıktan sonra da bir daha dönmemektir..**

Türkiye'nin, çevresindeki bütün ülkelerle problemleri, onların toprak istekleri vardır ama Genelkurmay Başkanımız Avustralya ile, ismi hatırlanmayan, önemsiz bir Körfez ülkesi ile "dostluk ve işbirliği" anlaşması imzalamaktadır.

"Hedef Ülke"; kitaba göre milli hedefini gerçekleştirmek için dostluk veya savaş yapacağı ülkedir.

Türkiye; Karar Kuvvetlerinin 2215'inci yılını kutlayacağı gün Kongo'ya asker gönderme kararı almış..

Türkiye'nin; 2215'inci yılında.....

Kore, Bosna, Kosova, El Halil, Sierra Leone, Afganistan ve Doğu Timor da askeri varmış.. Şimdi de Kongo... Ama Kuzey Irak'a girip Türkmenleri kurtaramıyor Türkiye..

Karabağ'ı kurtarıp Azerbaycan'a yardım edeceğine Ermenistan sınırını açıyor.. Hava sahasını zaten açmış.. Olsun...

**Bir gün olur, elbette eski beğler dirilir;
Yine kılıç kuşanır tarihteki paşalar.
Yine şanlar alınıp, nice canlar verilir,
Yiğit akınımızdan yine dünya şaşalar.**

Kahraman Türk Kara Kuvvetlerinin 2215'inci yılını kutluyorum..

"Bir gün elbet kılıç kuşanır tarihteki paşalar"...

Elbet kılıç kuşanırlar... Elbet...

KÜÇÜK YALÇINLAR

■ ATILLA İDİL

“Tekeliyet”, “Tekelistan”, “Şebeke”, vs..

Bunlar, son birkaç yıldan bu yana Türk milletinin gündemini, meşgul etmek bir tarafa, bazıları için varoluş meselesi haline gelen kitaplar.

Bundan üç yıl kadar önce, başka bir konu ile ilgili araştırma yaparken karşıma çıkan Sabetayistler= Yahudi Dönmeleri konusunda o tarihten bu yana piyasada bulunan ne kadar kitap varsa hepsini okudum. Ve bir müddet sonra kendime şunu sormaya başladım:

“Bu yazıları yazan adamlar Sosyalist ya da İslamcı ama hepsi de milliyetçilik karşıtı değiller mi? Öyleyse bu adamlar, neden Türkleri sadece Sabetayist düşmanı olan paranoyaklar haline getirmeye çalışıyorlar?”

Bu soru uzunca bir müddet kafamı kurcaladı. Fakat, 18 Haziran günü izlediğim bir TV programı bu konu ile ilgili kafamda yer alan karanlık noktaları bir anda aydınlattı.

Sözünü ettiğim TV programının konuğu, girişte adlarını verdiğim, her biri tuğla kalınlığında olan ve her yeni baskısında bir o kadar önsözle iyice içinden çıkılmaz hale getirilen kitapların yazarı Küçük Yalçın Efendi(!) idi.

1998 yılının sonlarında görev değişikliği ile olsa gerek, bir anda memleketini özlediğini düşünerek, hem de tam Teröristbaşı’nın Suriye’den çıkartılmasından önce Türkiye’ye gelen ve o günden bu yana da birkaç aylığına cezaevine – kendi tabiri ile “zindana(!) – giren Küçük Yalçın, kitaplarında ve konuşmalarında milleti her yönden zehirlemenin dayanılmaz hafifliğini yaşamaktadır.

Küçük Yalçın Türkiye’ye geldikten sonra kafamda “Bu adam nasıl olur da Türkiye’de elini kolunu sallayarak dolaşır?” sorusu vardı.

Tekrar konuya dönecek olursak, belirttiğim TV programında Küçük Yalçın Efendi yine her zaman olduğu gibi esti gürledi. Dışarıda eğitim almış böyle bir demagoji ustasının bir saat boyunca yaptığı konuşmayı elbette buraya alacak

değilim. Ancak, konuşması içerisinde değindiği bazı konular var ki, dikkati çekmemesinin mümkünatı na-mümkün.

Birincisi; Küçük Yalçın Efendi, nedense, daha önce de bazı kitaplarında belirttiği gibi Hatay’ın Atatürk’ün uğraşları sonucunda anavatana katılmasını içine sindirememiş. O nedenle, bu birleşmeye çeşitli kulp takma, bahane arama yollarına gidiyor.

Neymiş efendim: “Biz Musul’u vermişiz de karşılığında Hatay’ı almışız.” Haydi oradan. Bir defa Musul-Kerkük bölgesinin hangi şartlar altında, 1925 yılında İngiltere mandası altındaki Irak’a bıraktık, ona bakmak lazımdır. Bir yanda Kurtuluş Savaşı’nı yeni vermiş, manevi olarak dünyayı ezecek durumda bulunan Türk Devleti vardır ortada. Bu maneviyatı besleyecek olan maddi imkanlardan yoksun ve bütün dünyanın karşı olduğu genç Türkiye Cumhuriyeti, buna rağmen bu toprakların elinden alınmaması için her şeyi yapmış, dönemim Birleşmiş Milletleri olan Cemiyet-i Akvam’a gitmiş, buradan alınan ilk kararda “halk oylaması” yapılması çıkmış iken, İngilizlerin bastırması ile, Tanrı’nın işi tam da bu sıralarda başlayan Kürd Şeyh Said isyanı dolayısıyla, istemeye istemeye bölgeyi İngilizlere bırakmak mecburiyetinde kalmıştır.

Hatay’ın anavatana katılması ise ayrı bir olay ve Yüce Atatürk’ün Türk milletine yaptığı en büyük hizmetlerden birisidir.

Birbirleri ile kanlı bıçaklı olan ve birbirlerini vurmak için fırsat kollayan İngiltere’nin elindeki Irak’a bırakılan Musul-Kerkük’e karşılık Fransız mandası altındaki Suriye’den Hatay’ı aldık demenin akılla, mantıkla bağdaşır bir tarafı var mıdır? Buna beş yaşındaki çocuklar dahi inanmaz. Ama maalesef bazıları, ağzı açık ayran budalası gibi bu sözleri “tabii, öyledir” diyerek alkışlamaktan haya duymamaktadır.

İkinci olarak: Küçük Yalçın’ın hayatını bilenler, onun 27 Mayıs 1960’tan önce yapılan öğrenci hareketlerinin içinde, tıpkı Hürriyet başyazarı Oktay Ekşi gibi, ön planda rol aldığını

hatırlayacaklardır. Şimdi aynı Küçük Yalçın çıkıp “Menderes ve Özal bu Türkiye’yi büyütmek isteyen adamlardı” diyor, gözümüzün içine baka baka ve kızıl atkısını düzelterek.

1954 yılında Türk Milliyetçileri Derneği’ni kapatan Menderes’i bir kalemde geçip Özal ile ilgili hususa gelmekte fayda vardır. Küçük Yalçın Özal’la ilgili verdiği örneklerde 1990 Körfez Savaşı döneminde Özal’ın, Musul’un alınmasını istediğini söylüyor.

İyi de aynı Özal, 1984 yılında PKK ilk baskınlarını yaptığında “üç, beş eşkıya” diyen, memlekete Kürd peşmergeleri doldurup dağı taşı kurutan adam değil miydi? Ayrıca, kendi tabiri ile “Prezidan Buş” ile – ki şimdikinin babası olur – çok yakın fikir mesaisinde bulunan, Türkiye’yi ziyarete gelen dolar milyoneri bir Amerikalı serserinin getirdiği ve üzerinde “Kapitalizm’in anahtarı” yazan tişörtü Çankaya Köşkü’nde giyen de aynı Özal’dı değil mi? Ermeniler Azerbaycan’ı işgal ederken buraya yazmaktan utandığım bir kelime sarf ederek, milletimizin içine yaralar açan da galiba aynı Özal idi? Ve Barzani ve Talabani adı verilen iki Kürd’e kırmızı pasaport vererek Çankaya Köşkü’nde kırmızı halı ile karşılayan da aynı Özal’dı.

Şimdi, gece Amerika’dan emir alıp ertesi gün uçakta – bu size hali hazırdaki birini hatırlatmıyor mu? – yumurtlayan ve ölümünün üzerinden geçen 13 yıla rağmen hala Türk milletine zarar vermeye devam eden Özal Türkiye’yi büyütmeye çalışıyor demenin Türkçe mealı “Özal, ne güzel Türk-Kürd federasyonu yapacaktı. Ölünce işler biraz aksadı” dan başka bir şey olabilir mi?

Küçük Yalçın Efendi, katıldığı programlarda kendisine sorulacak soruları çok iyi çalıştığından olacak, spikerin sorduğu sorular kendisine yetmemekte, bir müddet sonra kendi kendisine soru sormakta ancak kendisinin sorduğu soruyu bile iyi bir vücut çalımı ile taca atmakta oldukça hüner sahibidir. Küçük Efendi’nin karşısında bulunan spikerler ise, “Bana da Sabetayist der” diye korktuklarından olacak ki, bu müthiş demagog=laf cambazı’na ağızlarını bile açamamaktadırlar.

Küçük Yalçın’ın, Çinli filozof Şen-ma’yı bile kışkandıracak bir sabırla bıkmadan usanmadan yaptığı propagandanın ana amacına gelince...

Avrupa’da, Ortaçağ tam bir karanlıklar çağı idi. Kendilerinde bulunmayan herhangi bir şey, biraz da geri zekalı olan bu Avrupalılar tarafından hemen görünmez güçlere atfedilir, karşılarında baş edemedikleri bir güç bulduklarında onu şeytanlıkla suçlardı. Örnek olarak göstermek gerekirse; bugün bile bu Avrupalı sivri zekalıların yaşadıkları her yerde bir Kurt Adam efsanesidir gitmektedir. Bu konu ile ilgili yapılan filimler ve kitaplar bütün dünyada büyük ilgi çekmektedir. Oysa işin aslı son derece basittir. Bu efsanenin çıkış noktası olan Transilvanya yani bugünkü Romanya bölgesi, göç yolları üzerinde bulunmasından dolayı tarih boyunca birçok Türk boyunun istila ve yerleşmesine sahne olmuştur. Malumdur ki, atalarımız savaş uranı=narası olarak Kurt gibi ulurlar ve özellikle gece baskını yaparlardı. Romalıların bu ileri zekalı torunları da, gündüzleri insan geceleri Kurt olan insanların varlığına inanmışlar ve bunu da bütün dünyaya yaymışlardır.

İşte, Küçük Yalçın’ın bağirtisinin odak noktası, bu propagandanın ana amacı, Türk milletini görünmeyen bir güç olan Sabetayizm’le korkutup temelsiz bir Anti-Semitizm’e sürükleyip Kürdlerle federasyon yapmaya razı etmek!

Öyle olmasa, Büyük Türkiye deyip arkasından Barzani ve Talabani ile federasyon propagandası yapmaz, Büyük Türkiye için çizdiği sınırlar da nedense Kürd sitelerinde yer alan Kürdistan haritası ile birebir örtüşmezdi.

(Yukarıda temelsiz bir Anti-Semitizm’den bahsettim! Bunun sebebi, şahsımın Musa’nın necip evlatlarına karşı beslediği – olmayan – sempati değil, bu propagandanın birileri istediği için zaman zaman gelip çoğu zaman ortada görünmeyen, basit bir propaganda metodu olmasından ileri gelmektedir.)

Bir de başka bir Yalçın Efendi var. Kendisi, şarkıcı,türkücü, oyuncu vs olan Hülya Avşar’ı kışkandıracak kadar meslek sahibi olan gazeteci, yazar, konsept danışmanı vs olan Minik Yalçın Söner Efendidir.

Minik Yalçın Söner Efendi de, ustası Küçük Yalçın'dan farklı olmadığını göstermek istercesine havlamaya devam ediyor. Üstelik de Türk yayın tarihine geçmiş bir asparagas=palavra kitap olan "Teşkilat'ın İki Silahşörü" adlı rezaletten sonra hiçbir şey olmamış gibi ortalarda gezinebiliyor.

Minik Yalçın Söner Efendi, önce Sabetayistler'in İzmir kanadını ele aldığını iddia ettiği kitabı ile Türkiye Cumhuriyeti'nin gelmiş geçmiş bütün yöneticilerini –başta cumhurbaşkanları olmak üzere - Sabetayist olmakla itham etti. Köşe başını tuttuğu Doğan grubunun bütün imkanlarını sonuna kadar kullanarak kitapları ile ve yaptığı sade suya tirit, ıvır zıvır programları ile hep gündemde kalmayı başardı(!) (Doğan Grubunun tescillenmiş bulunan Atsız ve Türkçülük düşmanlığı da burada ayrıca kayda geçirilmeli.)

İşte, -kelimenin tam manası ile – yazdığı "Teşkilatın İki Silahşörü" adlı paçavraya rağmen bu utanmaz adam, şimdi de kalkmış, 3 Mayıs duruşmalarında atılan bir iftirayı tekrar ısıtıyor. Bu sivri zekalının yazdığı ve aklıma geldikçe tüylerimi diken diken eden bu iğrenç iftirayı burada tekrarlamak büyük bir eziyet olacak. Ama Minik Yalçın Söner Efendi'ye de birkaç söz etmek istiyorum:

Be hey andavallı! Sen önce tarih oku, coğrafya oku da ondan sonra Türkçüler'e bulaş! Ticaret yollarının olmadığı – tabiri caizse Allah'ın dağındaki - Gümüşhane'nin Torul ilçesi Midi köyü'nün yerini git gör, ondan sonra konuş! İslamcı Beyaz Türkler kitabında Atsız'ın ne işi var? 3 Mayıs duruşmaları Türkiye Cumhuriyeti için bir yüz karası olma özelliğini üzerinden geçen altmış küsur yıla rağmen korumaktadır. Orada atılan çamurları yeniymiş gibi ortaya sürüp Türk gençliğinde bir çığ gibi büyüyen Atsız'a saygı ve Türkçülüğe bağlılığı yıkmak isteyenler gibi sen de karşında Türkçülerin kaya gibi durduğunu görürsün.

"Böyle ayak oyunlarına karşı bağışıklık sistemi olmayan biz Türkler için, bu oyundan kurtulmak nasıl mümkün olacak?" sorusunun cevabı ise, her zaman dediğimiz gibi, Türk milletinin genlerinde yer alan gerçek Türkçülüğün bilinçli ve sistemli bir şekilde yayılmasından geçer.

Tanrı Türk'ü Korusun!

KAHRAMANLIK

**Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
Ne de yıldızlar gibi parlayıp sönmemektir.
Ölmezliği düşünmek boşuna bir emektir;
Kahramanlık: Saldırıp bir daha dönmemektir.**

**Sızlasa da gönüller düşenlerin yasından
Koşar adım gitmeli onların arkasından.
Kahramanlık: İçerek acı ölüm tasından
İleriye atılmak ve sonra dönmemektir.**

**Yırtıcılar az yaşar... Uzun sürmek doğanlık...
Her ışığın ardında gizlidir bir karanlık;
Adsız sansız olsa da, en büyük kahramanlık;
Göz kırpmadan saldırıp bir daha
dönmemektir.**

**Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
Ne de güneşler gibi parlayıp sönmemektir.
Bunun için ölüme bir atılış gerektir.
Atıldıktan sonra da bir daha dönmemektir...**

BAHTİYARLIK

**Bahtiyarlık ne zafer kırsağına binmektir;
Ne yaşarken dünya uçmağına inmektir.
Şekli olmaz, rengi yok, belirsizdir ve tektir.
Bahtiyarlık: Ömründe bir kere sevinmektir.**

**Bir karanlık geceye akıyorken bu varlık
Bulunur mu dünyada ebedi bahtiyarlık?
Mükafatın, yapsan da en büyük bir yararlık
Nihayet zafer adlı bir kırsağına binmektir.**

**Dört hecelik söz olan "bahtiyarlık"... O bir sır...
Bilmeyecek insanlık bunu daha bin asır.
Bilgi, bolluk, din, para... Hepsi boş, hepsi kısır...
En fazlası bir dünya uçmağına inmektir.**

**Her şeyin bir şekli var, her derdin bir ilacı...
Türlü türlü yemişler verir dünya ağacı.
Zafer çetin, ilim güç, bozgun kötü, aşk acı.
Halbuki bahtiyarlık: Belirsizdir ve tektir.**

**Bahtiyarlık: Boraca yüce dağları aşmak
Varılmadan ölünen uzak yerlere koşmak,
Tanrı'nın sofrasında mest olarak konuşmak
Ve ömründe bir kere, bir kere sevinmektir.**

H. NİHAL ATSIZ

KURTARICI BOZKURLAR

■ NEJDET SANÇAR

Bazı hayvanlar bazı milletlere sembol olmuş; kimi kartalı, kimi aslanı, kimi horozu benimsemiştir. Türk'ün tarihî sembolü de bozkurttur. Bu çeşitli semboller arasında birbirine en uygun düşen, muhakkak ki, kurt ile Türk'tür. Çünkü kurt, hayvanların en sert pençelisi; Türk de milletlerin en yiğitidir.

Bozkurt, Türk'ün sadece sembolü değil, aynı zamanda yol göstericisidir. Türk edebiyatının en eski eserleri olan millî destan parçalarımızda bozkurt, bu özelliğiyle görülür.

Oğuz Kağan destanında bozkurt, kağanın ve Türk soyunun kılavuzudur. Türk orduları savaşa giderken, boz yeleli kurt, her zaman önlerindedir.

Ergenekon destanında da kurt, yol göstericidir. Türk'ü Ergenekon'dan çıkarır, kurtarır.

Tarihimizde büyük başbuğların, bozkurt diye adlandırılmasının sebebi budur. Çünkü onlar da Türk'ün yol göstericileri, Türk'ü mutluluğa götüren varlıklardır. Yabancıların dahi bu deyiimi benimsemelerinin sebebi de bundan başka bir şey değildir. **Atatürk** hakkında İngilizce olarak yazılmış ünlü bir eserin adının **Bozkurt** olması, eser sahibi yabancıların, İstiklal Savaşı başbuğu Mustafa Kemal'i, kılavuzluk eden bir baş olarak kabul etmesindendir.

Buna göre Türk milletini, bir bozkurtlar soyu olarak kabul etmek mümkündür. Onun içindir ki, Türk, ne zaman bir sıkıntıya düştü, ne vakit bir tehlike ile karşılaştı ise, bu kurtlar soyu içinden çıkan boz yelelilerden biri, topluma öncülük ve kılavuzluk etmiş; böylece milletimiz dertten, devletimiz tehlikeden kurtulmuştur.

Tarihimizi, şöyle bir gözden geçirirsek; sıkıntılı, tehlikeli ve genel olarak buhranlı her anda, ortaya çıkmış bozkurtlar ile karşılaşıyoruz:

Milattan önce 3. yüzyıla kadar olan en eski çağlarda, Türkler dağınık yaşayan bir kavim halinde idiler.

Bu dağınık halde yaşayan Türkleri, büyük bir devletin manevi çatısı altında toplayacak, onları bir millet haline getirecek bir bozkurt lazımdı. Bu bozkurt, Milattan önceki üçüncü yüzyılın sonlarında ortaya çıktı. Bu bozkurt, tarihimizin ilk büyük başbuğu **Mete**'dir. **Mete**, dağınık Türk'ü millet yapan adamdır. Tarihimize ilk büyük kurtarıcı bozkurt olarak geçmesi bundandır.

Göktürkler çağına bakalım: Çin'i de sindirip Asya'ya hakim olan Göktürklerin, bu şanlı çağlardan sonra, 630-680 yılları arasında elli yıl süren bir tutsaklık devirleri vardır. Bu karanlık devirde, Türklüğü felaketten kurtarmak için harekete geçen bozkurtlar görüyoruz. Bunların en namıslısı **Kür Şad**'dır. Tutsak bulunduğu Çin sarayında 40 arkadaşı ile birlikte giriştiği kanlı ihtilalin gayesi, soyunu kurtarmaktı. Kür Şad, bu emelinde başarıya ulaşamadı. Fakat onun ileriye atılışından kırk yıl kadar sonra, 680'de, bir başka bozkurt Türk'ün önüne düştü. Bu kurtarıcı bozkurt 17 erle dağa çıkan ve istiklal bayrağını açan **İlteriş Kutluk**'tur. İlteriş, bir yıl süren savaştan sonra Türk bağımsızlığını kurtarmak suretiyle, kurtarıcı bozkurtluk şerefini kazandı.

Daha sonraki yüzyıllara inelim; 10. yüzyıl, Türk soyundan bir bölüğün, batıya doğru kayıp Horasan'da Türkiye'nin temellerini attıkları çağdır. Oğuzlar, bu devleti kurarlarken, başlarında güçlü başbuğlar az değildi. Fakat kılavuzluk **Tuğrul Beğ** ile **Çağrı Beğ**'e düştü.

Anadolu'nun, Türk soyuna ikinci bir anayurt, ikinci bir ebedi vatan olması için, o toprakları ellerinde bulunduranların bellerinin tamamen kırılması gerekiyordu. **Alp Arslan**, Malazgirt'te engeli yıkan Türk ordusunun başında bu görevi yaptı.

Sonra, birinci haçlı seferleri yıllarındaki o büyük tehlike... Batının Hristiyan dünyası, tam bir dinî taassupla ve İslam dininin kökünü kazımak gayesi ile, birbiri ardına gelen seller gibi Anadolu topraklarından geçip emellerine ulaşmaya çalışırken, Türkiye'yi korumak vazifesini yapan

küçük kuvvetin başında, Selçuklu çağının yiğit oğlu Kılıç Arslan bulunmuştu. Yüz binlerce haçlının yok edilmesi ve Anadolu'nun yine Türk'ün elinde kalması ile sonuçlanan bu savaşlarda, Türklük, kurtarıcı bozkurtunu bu yiğit oğlunun şahsında bulmuştu.

13. yüzyılın karışık yıllarında, Türk soyuna kılavuzluk eden yeni bir bozkurtla karşılaşyoruz. Bu bozkurt **Çengiz Kağan**'dır. Çengiz, Türk soyunu bir bayrak altında toplayıp dünyanın en güçlü imparatorluğunu kurarken parolası şu olmuştu: "Nerede bir Türk varsa, oraya.."

Türkiye'nin, Osmanlı hanedanı çağının büyük askerî dehaları ve devlet adamları **Fatih, Yavuz ve Kanunî** de, 15 ve 16. yüzyıllarda aynı görevleri yaptılar. Türkiye büyümek ve düşman bir dünyaya karşı, sınırlarını gerekli yerlere kadar uzatmak zorunda idi. Bu büyük sultanlar, bu vazifenin yapılmasında kılavuzluk, başbuğluk, bozkurtluk ettiler.

Ve nihayet, Birinci Dünya Savaşından yenik çıktıktan sonra Anadolu'da yaptığımız İstiklal Savaşı... Bu savaş, bozkurtlar soyunun ölüm-kalım kavgasıydı. Bütün milletin, bir iman ordusu halinde birleşip düşmanı yere serdiği o büyük mücadelenin başbuğu, kılavuzu, yani bozkurtu da **Gazi Mustafa Kemal** oldu.

Tarihin bu olaylarından şu gerçek ortaya çıkmaktadır: Türk soyu; buhranlı, sıkıntılı ve tehlikeli anlarında, içinden, kendisine kılavuzluk edecek, öncülük yapacak kişileri mutlaka çıkarmaktadır. Tarih boyunca, gerektiği her an, Türk soyunun böyle bir kılavuza sahip olmasının sebebi budur.

Bir milletin, lüzumlu her anda içinden bir öncü çıkarabilmesi, bu özellikteki kişilerin, arasında her zaman var olmasıyla mümkündür. Yani Türkler, bütün yüzyıllar boyunca, kendilerine kılavuzluk edebilecek başbuğlara sahip olmuşlardır. Ancak bunlar, gerektiği zaman ortaya çıkmışlardır ve çok kere de tek kişi olmuşlardır. Bu da, büyük olayların tek başbuğ ile yürütülmesi gereğindendir.

Mete zamanında, Türk soyu içinde, o güçte belki başka kılavuzlar da yaşamıştır. Kür Şad'ın arkadaşları içinde, onun kadar gözü pek yiğitlerin

bulunması imkansız değildi. Türkiye kurulurken ve yeni vatanda yerleşilirken, Oğuzlar arasında daha ne yiğitler, ne büyük yaratılışlar vardı. İstiklal Savaşında da kudretli askerlerin sayısı az değildi. Fakat kılavuzlar çok kere tek oldu.

İşte bu, Türk soyuna mahsus bir hayat gerçeğidir. Türk milleti, böyle bir talihe ve dolayısıyla böyle bir yaşama gücüne sahip olduğu içindir ki zamanı gelince kahramanını ortaya çıkarabilmektedir. Bu kahraman kurtarıcı bozkurt olmaktadır.

Türk milleti bugün de, büyük bir tehlike ile karşı karşıyadır. Bu tehlikenin ne olduğunu ve korkunçluğunu, kör olmayanlar görüyor, biliyor. O halde, kılavuzun ortaya çıkması zamanı gelmiş bulunuyor.

Bugüne kadar Türk'e öncülük yapanlar büyük kahramanlar, büyük devlet adamları, büyük askerlerdi. Fakat bugünün kılavuzunun, bunlardan gayri bir başka manevi güçle pusatlanmış olması gerekiyor. Bu manevi güç, milliyetçiliktir.

Evet, artık, kurtarıcı bozkurtlar, muhakkak milliyetçi, Türk milliyetçisi olacaktır. Türk milliyetçisi olmayanlar, başka hangi meziyetlere sahip bulunurlarsa bulunsunlar, kurtarıcı bozkurt olamayacaklardır.

Bozkurt, milli destanlarımızda nasıl efsanevi bir yol gösterici ise, kurtarıcı bozkurt da tarihimizde öyle bir gerçek kılavuzdur.

Kurtarıcı bozkurt, Türk'ün tarihi dolduran hayat gücünün sembolik bir ifadesidir.

Türklük bugün böyle bir güçlü kılavuza muhtaçtır. Bu öncü, tarih boyunca olduğu gibi, bugün de çıkacaktır. Muhakkak çıkacak ve vazifesini yapacaktır. Bundan şüphe etmek Türklükten şüphe etmek gibi bir şeydir.

ÖTÜKEN; 21. SAYI; 24 EYLÜL 1965

İDEOLOJİ ve KAN

■ ALTAY GÖKBÖRÜ

İdeoloji... Kan... Soy... Ulus... Vatan... Bayrak...

Bu sözcükleri duyduğunuzda, beyninizde oluşan şekiller neler? Ya da kalbinizi nasıl titretiyor bu sözcükler? İdeoloji deyince ne anlıyorsunuz, nasıl etkiliyor bu sözcük sizi?

Hayatım boyunca, bütün soruları –ne kadar genel olursa olsun– kendi açımdan yanıtlamaya çalıştım. Çünkü sorular, ne kadar genel olursa olsun, yanıtlar her zaman özeldir, kişinin kendisini ilgilendirir ve herkesin yanıtı farklıdır.

İdeoloji denince benim aklıma, “dava” gelir. İnanılan doğrular gelir. Yaşanan düşünceler gelir. Kanımı, soyumu, ulusumu, vatanımı yükseltmek gelir. Çünkü benim ideolojim, doğru bildiğim değerleri yüksekte tutmaya dayanır. “Bir kere yükselen bayrak, bir daha inmez” diyen bir ideolojidir benimkisi.

Dünyada çeşitli ideolojiler vardır, çeşitli soylar olduğu gibi. Kimisi ulusaldır, kimisi evrenseldir. Kimisi ne isterse milleti için ister, milletinden aldığı güçle; kimisi ise başka insanlar için ister, başkalarından aldığı güçle.

Komünizm ile İslâmcılığı ele alalım. İki evrenselci ideoloji. İkisi de içi boşaltılmış bir “insancılık” palavrasını öne sürüyor. Ama bunu yaparken, hem kendi milletlerini dışlıyorlar, hem de bazı ulusları yüceltiyorlar. Ülkemizdeki komünistler, yıllarca Rusçuluk yaptılar. “Proletaryanın vatanı yoktur” diye diye Rusçuluk yaptılar. Ülkemizdeki İslâmcılar da, yıllarca Arapçılık yaptılar, halen de yapıyorlar.

Geçenlerde İslâmcı bir gazetede, bir yazar, bütün inananların ana dilinin Arapça olduğunu söyledi. Yani bizim ana dilimiz Arapçaymış. İçindeki “Arap olma isteği”ni böyle dile getirmiş hazret. Bu kişi, köken olarak Türk olabilir ama onun Türklüğünden söz edebilir miyiz? Hayır...

Mesela Ahmet Kaya. Köken olarak Türk. Ama benimsediği “komünizm”den dolayı ne durumlara düştü. Temeli Kürt milliyetçiliğine dayanan ve Türk milletinin yok oluşu için terör yapan PKK’ya çalıştı. Üstelik bir Türk’tü. Bu ne kadar Türk olursa olsun, onu Türk olarak görebilir miyiz?

İki ideoloji... Kişileri kendi soyuna, kanına düşman eden iki ideoloji. Peki, bu nasıl oluyor? Bir insan, kanına nasıl düşman olabilir? Kana düşman olunabilir mi? Bu anaya babaya düşman olmak gibi değil midir?

Mankurtlaşma deniyor buna. Ama bir insan, kendi isteği ile nasıl mankurtlaşabilir ki? Olabiliyor işte. Ama nasıl oluyor anlayamıyorum. Hiçbir zaman da anlayabileceğimi sanmıyorum. Sanırım bunun için insan beyninde, büyük bir operasyon yapılması gerek. Gerçi yapılan psikolojik operasyonlar bunun için yeterli ama...

İnsanı, hayvandan ayıran tek özelliği düşünebilmesi. Yani düşünemeyen bir insanla, bir hayvan arasında pek fark yok. Sonuçta hayvanlarda şekil şekil. Ama düşünüyorum, doğaya bakıyorum da, anasına babasına düşman olan pek canlı yok gibi. Yani kanına düşman olan canlı yok doğada. Peki insanlar. Kendi kanına düşmanlık eden insanlar. Onlar... Hayvandan beter olmuş olmuyor mu?

Gördüğünü sanan körlerden ve düşündüğünü sanan aptallardan daha tehlikeli kimse yoktur. Bu insanlar gördüğünü sanan körler ve düşündüğünü sanan aptallar. Birileri gözlerine mil çekmiş, beynini almış, eline vermiş bir kılıç ve o kılıcı, anasına babasına saplıyor. Kendi öz anasına, öz babasına.

İnsanoğlu tuhaf...

KERKÜK KATLİÂMI

■ Şehit NEJDET KOÇAK

Katliamın hikâyesi sadece olayların günü gününe seyrinin hikâyesinden ibaret değildir. Bu hikâye uzun hatalar ve ihmaller silsilesi ile yüklü dış politika sefaletinin de hikâyesidir. Onun için meselenin geçmişine dair kısa bir hatırlatma yapmakla işe başlama daha faydalı olacaktır.

1958 – 14 Temmuzunda Irak'ta Krallık ihtilâl devriliyor. İhtilâlin lideri Albay Abdülkerim Kasım... Mazisi itibariyle devirdiği krala vaktiyle dalkavukluk etmiş, bir müddet Arap milliyetçisi, bir müddet komünist hamisi tanınan ve fakat aslında her Ortadoğu ihtilâlinde olduğu gibi sadece İngiliz maşası, ahlâksız ve sefil ruhlu bir adam... Gayet kanlı ve vahşi bir tarzda başa geçiyor. Yeni bir anayasa hazırlıyor, bu anayasada varlığı tevsik edilen Türk cemaatinden hiç bahsetmiyordu.

Irak nüfusunun altıda biri kadar ehemmiyetli bir miktarda nüfusa sahip Türk cemaati nasıl bir cesaretle ve mantıkla böyle birdenbire yok kabul ediliyordu? Bu şüphesiz Ortadoğu Petrol bölgesinde kuvvetli sayılabilecek bir devletin (Türkiye'nin) söz hakkını sıfıra indiren bir İngiliz taktiği idi. Ve gücünü Lozan'dan ve onun tatbikatından beri Türkiye'nin daimi tavizkâr ve ihmalkâr tutumundan alıyordu. Nitekim yeni anayasadaki bu emrivakii Türkiye protesto etmedi. İşin vahametini idrak etmediler, edemedikleri gibi üstelik "Birkaç yüz Türk için Irak'la dostluğumuzu bozmayız" diyen bakanları bünyesinde taşıyan hükümet, Kasım ihtilâline dost elini uzattı.

Irak'ta yılların Kürt-Arap çatışması birden unutulurak Türk'e karşı sarmaş dolaş oldular ve hemen Türkleri imha etmenin ve sindirmenin, yani hakikâti sahte anayasalarına uydurmanın planlarını tezgahlamaya koyuldular.

Türklerle meskûn bölgeler üstelik asi Barzani için hem jeopolitik hem de iktisadî bakımdan çok cazip idi. İlerisi için hayâl ettikleri kürt devletinin emniyet ve sürekliliği de Türklerin imhasını gerektiriyordu.

Türkiye'nin himayesi dışında kalan bu sahipsiz azınlığı ezmek için artık yapılacak şey sadece fırsatı yakalamaktan ibaretti. Bu ise hükümetin ve Kasım'ın desteğiyle, her an mümkün olabilecekti. Plân şuydu: Katliamı komünist kürtler yapacak, hükümet de görmezlikten gelerek sözüm ona gayri mesul kalarak gerektiğinde hesap vermekten imtina edecek ve birkaç uyduruk mesulü cezalandırarak işin içinden sıyrılacak. Ve plan tatbik sahasına konuldu:

1958'in 22 Ekiminde Barzani Kerkük'ten büyük nümayişlerle geçerek Süleymaniye'ye gidiyor. Dönüşünde (24 Ekim) peşine taktığı yüzlerce komünist kürt büyük azgınlıklar içinde önlerine gelen Türk'e hakaret ederek yer yer hadiseler çıkarıyorlar. Gösteriler ve nümayişler yaparak (Kerkük'ü terk edin! Kerkük bizimdir) diye bağıyorlar. Bu hakaret ve gösteriler Türklerin sabrını taşırılmış ve yer yer müdahale ve karşı koymalar olmuştur. Aynı günün gecesi Barzani bir evde diğer Kürt ileri gelenleri toplayarak plân yapıyor ve talimatlar veriyor. Ertesi gün de yine gösteri ve nümayişler yaparak Barzani'yi Bağdat'a uğurluyorlar. Bu silahlı nümayişçiler hava alanından dönüşlerinde yeniden hadiseler çıkarıyorlar. Büyük kavgalar oluyor ve kendilerine bu şımarıklıkların hesabı tabii sorulmuyor. Türklere ait mağazalar tahrip ve yağma ediliyor. Türkçe tabelalar indiriliyor. (Emperyalizm kuyruklarına ölüm), (Kerkük Kürtlerindir) gibi dövizlerle ve sokaklarda savrulan naralarla sarkıntılık, barbarlık akşama kadar sürüyor. Hadiselerin ağır darbesine dayanmayan Kerkük Garnizon Komutanı Irak Türklerine mensup Binbaşı Hidayet Arslan Bey kâlp krizi geçirerek vefât ediyor. Çok muhteşem ve on binlerce insanın katıldığı bir cenaze töreni yapılıyor. Mezarlık dönüşü bu vakur topluluk aslında her şeyi yapmaya muktedir bir ruh gerilimine ulaştığı halde lider Ata Bey'in uyarmasıyla sadece II. Ordu Komutanlığının önüne kadar sessiz protestoda bulunup aynı vakar içinde evlerine dağılıyorlar.

Bu iki taraf arasındaki ilk büyük gerilimdir. 8 Marta kadar önemli başka bir hadise olmuyor. Bu

devrenin sükûnet içinde geçmesinin sebebi: Barzani'nin hazır lokma sandığı Kerkük'ün aslında bir çelik çekirdek olduğunu anlamasıdır. Plâni şimdi daha büyük bir hazırlıktan sonra hükümetin tam desteğini alarak yapmayı tasarlamaktadır.

8 Martta Kasım iktidarına karşı Musul'da Yarbay Şevvaf (Arap milliyetçisi) ayaklanıyor ve çok kanlı bir şekilde bu ayaklanma bastırılıyor. Bu arada Kerkük II. Ordu Kumandanı General Tabakçalı (Türk asıllı) ihtilale iştirak bahanesiyle tevkif ediliyor ve yerine Barzani planına göz yumacak ve hatta iştirak edecek olan Albay Davut el Cenabi tayin ediliyor. Cenabi derhal maharetini gösteriyor. İlk iş olarak garnizonda ne kadar Türk subay, asker ve memur varsa hepsini Irak'ın diğer bölgelerine sürgün ediyor. Bir kısmını da türlü bahanelerle hapsederek işkence ediyor. Tam bir terör havası içinde bu baskı Haziran ayı ortasına kadar 3 ay devam ediyor. Ayrıca, bu üç ay Türklere kan kusturulduğu devredir.

Nihayet Kasım, sebebi o vakitler anlaşılmayan, Türklere mahsus bir genel af çıkarıyor. Sürgünler geri geliyor, hapisler serbest bırakılıyor. Bunun bir tuzak olduğu geç anlaşıyor. O günler, 14 Temmuz 1958 ihtilâlinin seneyi devriyesi arifesidir. Irak'ın her yerinde bayram hazırlıkları yapılıyor. Bu kutlamaya Türkler kâlbem istemedikleri halde ihtilâle karşı gösterilecek yeni bir teröre vesile olmasın diye katılıyorlar.

İşte katliam böyle başlıyor: Şehir tam bir bayram havası içinde... Herkes dükkanlarını süslemiş, eğlenceler, şenlikler ve gösteriler yapılıyor. Bütün bu merasim içinde gayri tabîi olan tek şey var. Kürtler postalar halinde kamyonlara dolmuşlar, ellerinde ipler, sopalar, taşlar ve silahlar olduğu halde şehri dolaşp, Türkleri tehdit ediyorlar ve hakaret ediyorlar. Yer yer hadiseler patlak veriyor. Bu arada bir patlama ve silah sesi bahane edilerek "Türkler ayaklandı ve kaleye sığındı" sayıyası kürtler tarafından ortalığa yayılıyor. Bu katliamın başlama işaretidir. Bir kamyon komünist bir Türk kahvesini basıp içerdekilere ateş ediyorlar, ilk şehit veriliyor; Kahveci Osman. Hınçlarını tatmin edemiyorlar, şehidimizi bir arabanın arkasına bağlayıp, caddelerde sürüklüyorlar. Derhal sokağa çıkma yasağı konuluyor, tabii sadece Türkler için. Zira, Kürtler

silahlı olarak ellerini kollarını sallayarak, hatta hükümet kuvvetlerinden yardım ve teşvik görerek katliamlarına devam ediyorlar.

Sokakta yakaladıkları bütün Türkleri vahşi bir tarzda barbarca öldürüyorlar. İşkence ediyorlar, direklerle asıyorlar, açtıkları çukurlara diri diri gömüyorlar. İki bacağından iki ayrı araca bağlayıp parçalıyorlar. Eşine ender rastlanır bir sadizim ve vahşet fırtına gibi sokaklarda esiyor. Sokakları temizleyince(!) daha önce hazırladıkları listelere göre Türk ileri gelenlerini (askeri merkezden çağrıldıkları) bahanesiyle evlerinden çıkarıp Karargaha götürmeden hemen orada öldürüp vahşice parçalıyorlar. Bu zulüm eşi az görülür bir zulümdür. Bu arada Türklere ait bütün dükkanlar tahrip ve yağma ediliyor.

Bütün bunlardan sonra zaten hızlarını almış ve yapacağını yapmış olan Kürtlere sözüm ona hükümet kuvvetleri müdahale ediyor ve katliam durduruluyor.

Bu insanlar bir çırpıda yok olup gittiler. Geriye kalanlar ise kâlbî kırılmış, gururu incinmiş, yalnız ve kimsesiz bir millet olduğunu öğrenmiş, anavatana kırılmış ama Türklüğe iman ve inancı bir kat daha artmış ve her şeyi kendisinin yapmak mecburiyetinde olduğunu kesinlikle anlamış. Ve aradan acı ve ızdırıp dolu tam on bir yıl geçti.

On birinci yıl dönümünde, şehitlerimizin hatırası önünde saygı ile eğilir, aziz ruhlarına Tanrı'dan rahmet dileriz. Mahut katliamda öldürülen Kerkük'lü kardeşlerimizden bir kısmı şunlardır:

Ata Hayrullah	Fethullah Yunus
Kasım Neftçi	Mehmet Avcı
Zübeyir Çaycı	Abdullah A. Bayar
İhsan Hayrullah	Cihat Muhtar Fuat
Nurettin Aziz	Seyit Gani Nakip
Kazım Bektaş	Osman Çaycı
Enver Abbas	İbrahim Ramazan
Şakir Zeynel	Abdullah Bayatlı
Cahit Fahrettin	Selahattin Avcı
Nihat Fuat Muhtar	Hasip Ali
Hacı Necim	Kemal AbdulSamad

[Devlet Dergisi'nin 14 Temmuz 1969 tarihli sayısında neşredilen bu imzasız yorumun Nejdî Koçak tarafından yazıldığı bilinmektedir.]

KÜLTÜR POLİTİKASIZLIĞI YAHUT POLİTİKA KÜLTÜRSÜZLÜĞÜ

■ CENGİZ ASLAN

Prof.. Dr. Zeynel Cebeci'ye göre, “politika” kavramının içeriği yaygın olarak aşağıdaki tanımlarla ifade edilmektedir:

- Politika her şeyden önce bir yönetme sanatı veya bilimdir, yani siyaset bilimidir.
- Hükümet/devlet icraatlarını etkileme, değiştirme veya yönlendirmek işidir.
- Devlet yönetimini veya kontrolü ele geçirme ve elde tutma bilgisi veya sanatıdır.
- Bireyler ve gruplar arasında güç ve liderlikle ilgili olan rekabettir.
- Birtakım maharet ve hünerlerle, çoğu kez dürüst veya ahlaki olmayan şekilde uygulamalarla karakterize edilen etkinliklerdir.
- Bir toplumda yaşayan insanlar arasındaki ilişkiler karmaşasının bir toplamıdır.
- Yaşanılan zaman veya gelecek için kararlar almak ve uygulamak için koşullar ve verilerin ışığında alternatifler arasından seçilen eylem veya eylemleri ortaya koymak, belirlenen yöntem veya biçimlerde uygulamaktır.
- Özellikle bir devlet organının uygulanabilir icraat ve genel amaçlarını ana hatlarıyla açıklayan yüksek düzeyli planlardır.

<http://ab.org.tr/ab03/sunum/Tarimsal-Bilisim-Politikalari.doc>

Politikanın onlarca tanımını yapmak ve bölgelere göre farklı anlamlar yüklendiğini tespit etmek mümkündür. Bu yazının konusu politikadan ziyade, özellikle eğitim-kültür hizmetlerindeki ilkesizliği, tutarsızlığı, plansızlığı ve buna bağlı olarak programsızlığı irdeleyerek “**milli/ulusal kültürün**” durumuna ve hareketine yeni bakış açıları getirmektir.

Kültür algılaması ve planlaması tartışmalarının iki temel noktası oldukça ilginç ve bir o kadar da

çözünsüzdür. Birincisi; şartlara ve durumlara göre parçalara ayrılmış çoklu programlar çerçevesinde, kültür sektöründeki hizmetler gerçekleştirilmelidir ve sektörde devletin katkısı, programların uygulanmasına teşvikten ibaret olmalıdır. İkincisi ise, devletin temel ulusal kültürü kapsamında, geçmişten geleceğe yönelmiş ve programı önceden kesinleştirilmiş resmi yatırımlar ile sivil teşvikler biçimde tanımlanabilir.

Kültür hizmetlerinin, programlarla veya ana hatları belirlenmiş ve millilik yönü kuvvetlendirilmiş politikayla gerçekleştirilmesi hususundaki yaklaşıma baktığımızda; “ (...) **Planlı kalkınma döneminde ‘kültür politikaları’** açısından gerçekleştirilen en önemli değişimlerden birinin **Kültür Bakanlığı'nın kurulması** olduğunda hiç kuşku yoktur. (...) Ayrıca **Kültür Bakanlığı'nın varlığı, hükümetlerin kültür işlerine verdiği önemin de bir göstergesi[dir.]** (...) 2 Nisan 1998'de Stocholm'de yapılan UNESCO toplantısında, üye ülkeler tarafından hazırlanan ve 7 Nisan 1998 tarihinde onaylanan ‘**Kalkınma İçin Kültür Politikaları Eylem Planı**’ **dokümanı**, 6 Ağustos 1982 yılında Mexico City'de yapılan ‘**Kültür Politikaları Dünya Konferansı**’ nda kabul edilen sonuç bildirgesinde kültür için esas alınan tanıma atıf yaparak başlıyor:Buna göre kültür sadece sanat ve edebiyat alanlarını değil, aynı zamanda ‘ bir yaşam biçimlerini, temel insan hak ve özgürlüklerini, değer sistemlerini, gelenekleri ve inançları da kapsar. ” (Kongar: 1998) ¹ tespiti, bizi resmi politika yönünde karar vermeye zorlamaktadır.

Türk kimliğinin ve töresinin, kültür politikalarının esas unsuru olmasından taviz vermek isteyen kimi batılı aydınlar ile Türk toplumunu kendi siyasal yaklaşımlarına göre biçimlendirme eğiliminden vaz geçmeyen siyasi partiler arasında, Tanzimat-ı Hayriye'den beri önemli çatışmalar ve fikir ayrılıkları yaşanmıştır. “ ... **Ülkemizde, kültürün**

ideolojik çatışma mevzuu bir gerçektir. Türk halkının yerli kültürden hiçbir şikâyeti yoktur; ancak aydınları ifratla tefrit arasında çatışır, çelişir ve kavga eder dururlar. Bir kısım aydınların yerli kültür batı kültürü arasında bir a'raf sendromu içinde bocalayışları, batıya kıyasla kendi kültürünün hiçbir değer taşımadığı kanaati, daha doğrusu yerli kültürün nelerden ibaret olduğunun farkında olmayışlarıdır ki uzun zamandır Türkiye'nin kültür politikalarında etkili konuma gelmiş, Türk kültür değerlerinin korunması, yaşatılması, geliştirilmesi ve medeniyet birikimine dönüştürülmesi hususunda yadsınamaz bir zaman kaybına kapı aralanmıştır. Ne zaman ki örnek alınan yabancılar, yerli kültürün değerlerini takdir edip hayranlık göstermişlerdir, bazı aydınlarımız ancak o zaman kendi kültürlerinin farkına varmışlar, fakat burada da yazık ki kendi eksikimizi gidermek yerine batılıları tatmin etmek uğruna mesai harcamayı yeğlemişlerdir.” (Pala : 2006) ²

Türk toplumunun batılı anlamda homojen bir yapıya dönüşemeyişi ve ortak kültür değerlerinin “üst / ideal kültür çatısı” olarak siyasilerce benimsenmemesi, yaşam biçimimizden tutun da din ve ahlak anlayışımıza kadar bütün alanların çok kolay biçimde işgal edilmesi ile sonuçlanmıştır. Kültürel işgal ile kazanılan zaferler, savaşlar ile kazanılanlardan daha etkili ve kalıcıdır. Avrupa Birliği'nin “Avrupalılık” kültürü büyük savaşlar, Reform, Rönesans ve büyük uzlaşmalar sonucunda oluşturulmuştur. Avrupalı liderlerin harcadıkları mesai, Avrupa kültür politikalarının geçikleşmesiyle boşa gitmemiştir.

“Mesai harcayanlar” deyiminden Türkiye'ye baktığımızda, siyasi liderler ve idarecilerin kastedildiği anlaşılmaktadır. İdarecilerin veya üst düzey bürokrasinin devlet memuru olmaktan öte, hükümet memurluğu yaparak siyaseten etkili olduğu bilinmektedir. Türk bürokrasinin “batılılaşmak heyecanı”nın temelinde zorlukları karşılamadan ve batı ülkelerinin geçirdiği evrelerin zahmetlerine katlanmadan “hazırlanmış /sunulan medeniyete sahip çıkmak” psikolojisi ile açıklanabilir. Hem idarecilerimizin hem de siyasetçilerimizin batı hayranlığı, tedavisi mümkün olmayan bir hastalık haline gelmiştir.

Batının dini ile dinileşmek, batının ahlakı ile yaşam biçimi oluşturmak “kendine güvensizliğin ve hatta mandacılık zihniyetinin” sonucu olsa gerek.

Kültürde mozaikleşme tezinden sonra, zamanımızda çok açıkça gözlemlenen Bizanslaştırma veya “evrensel kültür birlikteliği” gibi yoz kavramların içinin doldurulması gayretleri, Türk kültürünün bu ülkeden silinmesine yönelik planlı uygulamalardır. Türk kültürünün batı kültürüne kıyasla barışçı ve hoşgörücü yönünün kuşatıcılığından ürken batılılar, ferdiyetçi ve dünyaperestçi felsefesini “çağdaşlık” kılıfıyla sürekli Müslüman Türk toplumuna dayatmaktadır. Bu yaklaşımın bir kültür emperyalizmine dönüştüğünün en çarpıcı ve dramatik örneği ise, “Türkçenin bilim dili olamayacağı ve İngilizce bilmeyen Türklerin, mandacı Türk aydınların terazisinde adam değeri taşımayacağı” mesaj ve uygulamalarıdır. Ne yazık ki, Türk kültürünü İngilizce takip edenlerin ve tefrikacılıkla bilim yaptığını zannedenlerin imajı, küresel destek görmektedir.

Cumhuriyetin temelinin kültür olduğunu ilan eden ve Türkçe'yi yeniden Türklere kazandıran Mustafa Kemal Atatürk'ün kültür ve onun en önemli temel taşı olan dil hakkındaki düşüncesini Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU, Atatürk'ün sözleriyle vurgulamaktadır ki; “**Millî his ile dil arasındaki bağ çok kuvvetlidir. Dilin millî ve zengin olması, millî hissin inkişafında [gelişmesinde] başlıca müessirdir [etkendir]. Türk dili, dillerin en zenginlerindendir. Yeter ki bu dil şuurla işlensin. Ülkesini, yüksek istiklâlini korumasını bilen Türk milleti, dilini de yabancı diller boyunduruğundan kurtarmalıdır. (...) [Sakaoğlu devamla] Bugün, Türkiye Cumhuriyeti'nin yüzünü ağartan ne kadar kültür kurumu varsa hepsi Atatürk'ün sağlığında, onun ısrarlı çabaları sonucunda kurulmuştur. Müzesinden tiyatrosuna, operasından konservatuarına, hepsinde onun izleri vardır. Bugün bazı sanat ve kültür dallarında sesimizi duyurabiliyorsak, bu, onun attığı temellerin üzerine yükselen binalar olabilmektedir. Günümüzün gençleri onun eserlerini, ancak iyi öğretilirlerse kavrayacaktır. Dilimiz ve kültürümüz, zaten var olan cevherine Atatürk'ün kazandırdığı yeni bir**

ruh ve yeni bir ivme ile gelişmiş, bugün gurur duyacağımız bir seviyeye gelmiştir. Ancak batıdan alınan kelimelerle yabancı kültürlerin etkileri bizi yeniden bir şeyler yapmaya yönlendirmelidir. Bu konuda, Atatürk'ün direncini göstermek zorundayız.” (SAKOĞLU : 2001) ³ tespitine, ben Türküm diyen herkes saygı duyar.

Türkiye'nin temelleri atılırken, kültür ve eğitim “**millilik**” temelinin üzerine inşa edilmiştir. Ancak Türkiye üzerine oynanan siyasal oyunlardan biri olan “**batılılaşma ve çağdaşlaşma**” oyununda en büyük yıkım, kültür alanında gerçekleşmiştir.

Hala Osmanlı arşivlerinin tasnif edemeyen tarihçilerimiz ve dilcilerimiz, hala kültür varlığımızın dökümünün çıkartılmasını organize edemeyen kültür adamlarımız, hala Türkçe'yi öğrenememiş milyonlarca vatandaşımız, hala dilekçe yazmayı beceremeyen üniversite mezunlarımız, hala kitap okumaktan kaçan ve medyanın sunduğu “**televole kokuşmuşluğunu seyreden**” milyonlarca ailemiz, hala yarı İngilizce ve yarı argo Türkçe ile iletişim kurmaya çalışan “**entelimiz**” ve hala kültür ve sanata sırtının dönerek, hangi yol ve yöntemle olursa olsun köşe dönmeye çalışan güya “**zenginlerimiz**” var.

Bütün bu iç olumsuzluklardan sonra, dışarıdan toplumsal bütünlüğümüze yöneltilmiş “**etnokültür**” bombardımanı ile karşı karşıyayız. Batı çağdaşlaşmasının tahrip edici teknolojisi ile “**Yüksek Türk Kültürünü**” Avrupa ve Amerika'da arayan bir zihniyetin esareti veya vurduğum duymazlığı söz konusudur. Karamanoğlu Mehmet Bey'in “**bundan sonra Türkçe dışında hiç bir dil resmi olarak konuşulmayacak**” yasası, geldiğimiz noktadan baktığımızda, ne kadar haklı ve isabetli olduğunu göstermektedir. Ekonomik olarak geri kalmışlığını taklitçilikle gidereceğine inanmış bir aydın tipinin, mankurtçuluğa ve teslimiyetçiliğe hazır olduğunu öne sürmek, abartı olmasa gerektir.

Politika kültürsüzlüğü deyiminden ne anlamamız gerekiyor? Bilgi kazanılmış bir bikrimdir ve nesillerin atalarında daha üstün özelliklere sahip olmasını sağlar. Bu konuyu daha iyi anlatmak için, Almanya ve Japonya'nın İkinci Dünya

Savaşı sonrasında hızla nasıl kalkınıp küresel güç konumuna yükseldiğini vurgulamakta yara vardır. Her iki milletin okuryazarlığı ve bilgi birikimi (=kültürü) düzeyi, hizmet ve sektörlerin iş ve üretimini yeniden planlayacak ve gerektiğinde değiştirip dönüştürecek kapasiteye sahipti. Eğitilmiş ve alan uzmanlığında kendisini geliştirmiş insan gücü potansiyeli mevcuttu. Bu nedenle yeniden yapılanma ve dönüşüm süreci çok kısa zamanda gerçekleşmiş ve hedefe yönelik politikalarla hiçbir taviz verilmemiştir. Zira, hem siyaset, hem bürokrasi hem de toplum “neyi nasıl, nerede ve ne zaman gerçekleştireceğinin bilincindeydiler.

Oysa Osmanlı Devleti'nde böyle bir toplum yapısı yoktu ve kültür bilinci azınlıklarda daha üst seviyede idi. Bu nedenle Atatürk, Türklüğün ulusal kültür dokusunu yeniden canlandırma politikasını bütün alanlarda benimseyerek uygulamıştır.

21. yüzyıl Türkiye'sindeki eğitim, adalet, sağlık ve ekonomi buhranlarının özünde “bilgi birikimsizliği” vardır. Bilgi toplumu olamamanın asıl nedeni ise, kültürsüzlüğün ve politikasızlığın kabullenilmesidir. Bu kabullenme sonucunda tabanın talepleri çok cılız kalmakta, devletin çatısı ve direkleri altındaki küçük bir azınlık kitlesi devletin tavanının istediği gibi yönlendirme gücünü ve sorumluluğunu kendisinde görmektedir.

Bu yönlendirme gücünün sadece getirim ekonomisine dayanması sonucunda, “**para tanrısallık kazanmış ve inançlı-inançsız bütün kitlenin hedefi her şeye rağmen zenginleşmek olmuştur.**” her şeye rağmen kazanmak, ahlaki ve dini hükümleri ihlal ve ihmal etmeyi gerektirir. Bir insanın ahlakının yüreğinden ve beyninden çıkardığınızda o insanın niteliklerin hiçbir değeri kalmaz. Çünkü ahlaksız insan mutasyona uğramış hayvan ve insan dışı bir mahlûkat özelliksizliğine dönüşmüştür. Bu dönüşüm genellikle milletlerin ve toplumların tarih sahnesinden silinmesiyle sonuçlanmıştır. Kur'an-ı Kerim'deki kavimlerin başına gelen felaketler bu duruma sürekli dikkat çekmektedir.

Böyle bir yozlaşma, bozulma ve yok olma sürecine müdahale etmesi gereken erk, devlet

gücüdür. Çünkü millet, kendi çıkarları ve mutluluğu için devleti kutsal bir organizasyon olarak kurmuş ve onun disiplinleri ve politikalarını gerek mevzuatla gerekse töresel değerlerle kabullenmiştir. Bir hukuk devleti teşkilatını benimseyen millet için hükümetlerin görevi en ideal hizmetleri ona sunmaktır. Çünkü hizmetçilik için millettten vergi toplayıp “**mesai ücreti**” almaktadır.

Cumhuriyet hükümetlerinin politikasızlık kültürü sonucunda sık sık askeri darbeler yaşanmış, rejim kesintilere uğramış ve milletin egemenliği kayıtlı ve şatlı duruma düşürülmüştür..! Nihayetinde bizi temsil eden hükümetin üyeleri, yine kendi içimizden çıkmaktadır. Kendimize kültür aynasında baktığımızda, ucube bir görüntü ile karşılaşırız. Ne Türk, ne İslam, ne doğulu, ne batılı, ne Avrupalı, ne de Asyalı olduğu belli olmayan, mutasyona uğramış boş bir biçim. “ ... **Türk toplumunun ortalama insan tiplerine [=karakterlerine] baktığımızda, bozulmaya o kadar teşne ki, dışarıdan gelen bozucu etkenlere birazcık direnç gösteremiyor. Sanki o da içten içe bozulmayı arzuluyor ve neredeyse kendisini bozan dış etkenlere teşekkür etmediği kalıyor. Orhun Anıtlarında [vurgulan] kültürel genlerimizin yapısal zaafları, aynıyla 21. yüzyılda da ortaya çıkıyor. Soysuzlaşma,, kendine yabancılaşma, marazi boyutlarda yabancı hayranlığı, aşağılık duygusu, esaret ve büyük bedel ödeyerek kurtuluş [süreci...] “ (Güven : 2005) ⁴**

Görüldüğü gibi “politikasızlık kültürü” yönetim zafiyetleriyle bütünleşerek “ devlet olamama” noktasına kadar derinleşmektedir. Kültür politikası, devlet olmanın sürekliliğinde kesinlikle ve tartışmasız önemlidir. Bu durumda hem kültürün politikasına sahip çıkmalıyız ve hem de politikanın kültür düzeyini yükseltmeliyiz. Türk siyasi geleneğinin “tahakkümcü ve tek lidere biat etme yapısından” kaynaklanan politika kültürlülüğünde niteliğin, nicelikten çok daha önemli olduğunu far etmeliyiz. Mevcut siyasi kirliliğin toplumsal bütünleşmeyi ve topyekün hareket emeyi parçalamaya başladığını artık anlamalıyız. Bunu anlamak için “İkinci Kurtuluş Savaşını” yaşamak zorunda değiliz. Bazı çokbilmiş aydınlarımıza göre, “bu gidiş bir dibe vurma ve dipten tekrar sıçramayla durdurulabilir” tespiti yapılmaktadır.

Bu tespit son derece tehlikelidir ve yurtseverlikten uzak bir düşünceye dayanılarak yapılabilir.

Bana göre hem kültürlülük hem de politikasızlık durağanlığından kurtulmanın en güvenli yolu “**bilgi toplumu süreci**”nin ulusal bir devrim olarak kısa sürede gerçekleştirilmesidir. Bilgi toplumuna giden yolun kısaltılması, eğitim ve kültür politikalarında tutarlılıkla mümkün olabilir. Eğitimli ve kültürlü bir toplum ise; adalet, sağlık, iletişim ve ekonomideki çöküntüleri giderme kararlılığını, talepkârlık cesaretini gösterebilir.

Toplumsal bütün katmanları okuyan, okuduğunu anlayan, anladığını karşılaştırıp kıyaslayan, kıyasından doğrulara yönelen ve yöneldiği doğruları uzlaşarak benimseyen niteliklere sahip olmalıdır. Bilgi bikrimi veya klasik terimiyle kültürlülük bunu gerektiriyor.

Gerçek şu ki, kültür hizmetlerinin planlanmasında “ **ulusal kültürden** ” popüler kültüre yönelik dizginlenmelidir. Ve hatta popüler kültürün üreticilerinin ve yayımcılarının uyması gereken kurallar olmalıdır.

Bilge Kağan Diyor ki,
“--İçi aşsız, dışı giyimsiz, zayıf çaresiz millet üzerine oturdum (Tahta çıktım). Küçük kardeşim Kül Tigin ile sözleştik: Babamızın, amcamızın kazandığı milletin adı sanı yok olmasın diye Türk milleti için gece uyumadım, gündüz oturmam. Küçüküm Kül Tigin ve iki şad (şehzade) ile ölürcesine çalıştım...”

Atatürk Diyor ki,
“ **Az zamanda çok ve büyük işler yaptık. Bu işlerin en büyüğü, Temeli, Türk kahramanlığı ve yüksek Türk kültürü olan Türkiye Cumhuriyetidir.**”

- 1- KONGAR, Emre / Kalkınma Ve Gelişme Stratejilerinde Kültür Politikalarının Yeri: Türkiye Örneği -- İstanbul : Kültür Girişimi Kültür Politikaları Uluslararası Sempozyumu 1998
http://www.kongar.org/makaleler/mak_ka.php
- 2- PALA, İskender / İstanbul ve Kültür. <İçinde> : İstanbul Kültür İstanbul Turizm.-- İstanbul: İstanbul Kültür ve Turizm Müdürlüğü, 2006. (15.ss)
- 3- SAKAOĞLU, Saim / Atatürk'ün Dil ve Kültür Anlayışı.—[Dil Bayramı Kutlama Konuşması, 2001]
http://www.adaminsitesi.com/ataturk_dil_kultur.htm
- 4- GÜVEN, Turan / Dünyevileşen Bir Toplumun Ayak Sesleri.—Ankara: Alperen Aylık Siyasi Dergi, 2005, (Yıl :3, Sayı :12, 33.ss.)

NE OLACAK BU TAHTAKURULARININ HALİ?

■ TOLUNAY KUTOĞLU

Laik Türk cumhuriyetini yıkıp, milleti değil dini baz alan, şeriat esaslarına dayalı bir devlet kurmak veya vatan topraklarının bir kısmını ayırarak üzerinde ayrı bir etnik devlet kurmak emelleriyle gizli yahut açıktan mücadele verenlerin ve “Ortadoğu toprakları üzerinde kutsal(!) İsrail devletini yükseltmek” isteyenlerin içerideki uzantılarının elini kolunu rahatça sallayarak gezdiği, havyarlarla beslendiği ve sırça köşklere süt banyosu yaptığı “Türk Ülkesi”nde bir süre önce iki kahraman astsubaya 39’ar yıl(artı 5 ay) hapis cezası reva görüldü terör örgütüyle can pahasına mücadele ettikleri için...

Öncelikle bağımsız(!) yargımıza “teşekkür” etmek istiyorum bu konuda beni yanıltmadıkları için!...Çünkü daha önceki birçok yazımda özetle şunu belirtmişim: **“Ne yazık ki Türkiye, devleti yıkmaya(veya ele geçirmeye), vatani bölmeye ve Türklüğü yok etmeye çalışanların, devleti ve milleti savunmaya çalışanlardan çok daha özgür ve destekli olduğu yegane ülkedir”.**

Ve hatırlarsanız BOZKURT’un 26.sayısında, yani Şemdinli olaylarının patlak vermesi ve küstah Van savcısının -bize Ali Kemal’in köşe yazılarını anımsatan- “Şemdinli İddianamesi” üzerine yazdığımız yazıda şunu dile getirmiştik: **“...(senin devletin ‘birileri’ tarafından ele geçirildiğinde) sana karşı planlarını bu defa devlet yetkisiyle uygulama fırsatı bulabilirler. Bu durumda ne mi olur?.. Vatanın için, milletin için verdiği mücadele, “yasadışı” olarak nitelenir ve hatta kanunlarla da tescillenir. Terör örgütüne karşı gece-gündüz yaz-kış demeden vatan müdafaasında görev aldıysan, “yasadışı suç örgütü” kurmakla suçlanabilirsin ve “çetebaşı” olarak ilan edilebilirsin...(ve bu yüzden) kendinin sandığın devletin bir mahkemesinin salonunda diğer silah arkadaşların gibi hakkında verilen hapis cezasını dinliyor olabilirsin...”**

Evet, ne yazık ki daha önce ortaya attığımız bu tezler “bağımsız” yargı kararıyla bir kez daha tescillenmiş oldu. Hem de jet hızıyla... En basit davaların bile yıllarca sürdüğü ve bir türlü sonuca

varılamayan dava dosyalarını tahtakurularının kemirdiği ülkemizde, davalının vatansever milliyetçiler olduğunda -iktidardaki anti-milli partinin de müdahalesiyle- nasıl hızla karar alınabileceğini hepimiz gördük. Demek ki isteyince oluyormuş!.. “Bağımsız” yargının “bağımsız” mensupları da “isteyince oluyormuş” olduğunu görüp bundan sonra gaza gelirse olanlar zavallı tahta kurularına olacak!.. Aç kalacak hayvancağızlar. Bu küçücük hayvancağızlara yeni bir yem bulmak lazım şimdi. Mesela ne olabilir?.. Her mahkeme salonunda bulunan “Adalet mülkün temelidir” yazılı tahta panolara ne dersiniz?..

Peki ya “bağımsız” yargının çelişkilerine ne demeli?.. Bu olaylarla ilgili sanık olarak yargıladığınız astsubaylarımıza en ağır cezayı uygun gördüğünüze göre Van savcısı Ferhat Sarıkaya’nın hazırlamış olduğu art niyetli iddianameyi baz almışsınız demektir ve aldığınız bu kararla da savcıcıyı haklı çıkardınız demektir. Mademki savcı hazırladığı iddianamede haklıydı, öyle ise neden iddianamesi nedeniyle meslekten ihraç edildi?.. Ya da hazırlayan savcıcıyı işinden ettirecek kadar yanlış bir iddianameden yola çıkılarak nasıl bu astsubaylarımıza en ağır ceza verildi?.. Anlamak ve de işin içinden çıkmak hayli güç değil mi?..

Ayrıca bombalanan Umut kitabevinin yıllardır Diyarbakır caddelerinde elini kolunu sallayarak gezen sahibi Seferi Yılmaz adlı teröristin, bombalamadan sonra PKK’ya yardım ve yataklık suçuyla tutuklanması da milliyetçi kesimin ağzına bir parmak bal çalmak maksadıyla yapılmış bir hareketten başka bir şey olabilir mi sizce? Aynı durum savcının meslekten ihraç edilmesi noktasında da geçerli.

Bunların hepsi en başta yazılan senaryonun içerisinde var zaten. Savcı ise piyon olarak kullanıldığıyla kaldı. Piyon savcının eline bir iddianame ver, ondan sonra da sözüm ona “sen nasıl böyle bir iddianame hazırlarsın” diye onu görevden at ama iddianameyi referans almaya devam et ve onu esasen doğrulayan bir kararı mahkemeden hızla çıkarıp astsubayları ağır bir

cezayla hapse gönder. Böylece bu astsubaylarla ilişkilendirilen Büyükanıt Paşa'nın önüne 30 Ağustos'tan önce Genelkurmay Başkanlığına giden yolda taş koymuş olursun... Yani bu olayda esas olan, Yaşar Büyükanıt ismi üzerinde şaibe yaratmak.

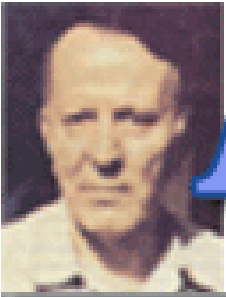
Olayların bundan sonraki seyri konusundaki öngörüm şu:

3 Ağustos'ta başlayıp 4 Ağustos günü sona erecek olan ve Başbakan'ın da katılacağı Yüksek Askeri Şura(YAŞ)'da alınacak olan kararlara başbakan R.T.E muhalefet etmeyecek ve dolayısıyla Büyükanıt Paşa'nın Genelkurmay Başkanlığını da onaylıyor görünecek. Zaten Şemdinli olaylarının ardından da bu bağlamda bir açıklama yaparak "Yaşar Büyükanıt'ın Genel Kurmay Başkanı olmasına karşı bir muhalefetlerinin olmadığını" belirtmişti. Fakat Şura'da alınan kararların en geç bir gün sonra yani 5 Ağustos'ta Cumhurbaşkanı'na sunulması gerekiyor. İşte tam bu noktada sahneye AKP'li bakanlar ve medya çıkacak ve YAŞ'ta Genelkurmay Başkanı olarak

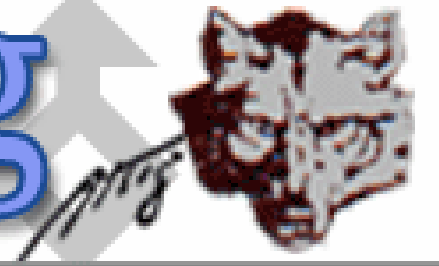
belirlenen Büyükanıt Paşa'yla ilgili yaratılan şaibeler, Şemdinli'deki bombalamayı yaptığı ileri sürülen ve bu yüzden ağır cezayla hüküm giyen astsubaylarla Yaşar Büyükanıt'ın ilişkileri vs. yeniden ve yoğun bir şekilde gündeme taşınacak ve bu gündemi fırsat bilen hükümetin bakanları atama kararnamesini imzalamaktan kaçınacak. 30 Ağustos'a kadar kararname Bakanlar Kurulu'na imzalanmayıp Cumhurbaşkanı'na iletilmezse veya geciktirilirse, 30 Ağustos günü saat 17.00 itibarıyla Yaşar Büyükanıt emekliye ayrılmış olacak ve dolayısıyla da Genelkurmay Başkanı olamayacak.

Peki ya ondan sonra Genelkurmay Başkanı kim olur dersiniz?.. Benim şu an için bu konuda isim olarak bir tahminim yok. Fakat ne gibi özelliklere sahip olacağını ve hangi özelliklere sahip olmayacağını az-çok hepimiz tahmin edebiliyoruzdur sanırım...

Durduk yere yine aklıma geldi...Ne olacak bu tahtakurularının hali?..

Atsız.org
Hüseyin Nihal Atsız

TDK’NUN AZERBAYCAN TÜRKÇESİNDEN ALDIĞI TÜRKÇE KÖKENLİ SÖZLER

■ A. Enis TURAN

Alıntı sözlerin Türkçe karşılıklarını bulma yolunda TDK’unun bulduğu yersiz, anlamsız sözler vardır. Ancak TDK’nun, Türkçeyi kendi kökenine, Türkiye Türkçesini de öbür Türk lehçelerine bağlayan Türkçe kökenli sözler bularak işlek sözler durumuna getirmek için çok yararlı çalışmaları olmuştur. TDK da, dönem dönem, dilci dilci ayrılarak değerlendirilmelidir. Bu kurum içerisinde kıvanç duyduğumuz bilgiler, bütün içtenlikleriyle çalışan aydınlar çalışmıştır.

Bu sözlerden biri 1970’li yıllarda bu kurumun birçok alıntı söz karşılığı Türkçe kökenli söz olarak sunduğu, Fransızca “Plaj” karşılığı “Çimerlik” sözcüğüdür.

TDK’unca gazetelerde duyurulduğu ilk günlerde birçok sağcı, milliyetçi yazar ile milliyetçi dilci “çimerlik” sözcüğüne karşı çıkmıştı. Biz ise, kendi yöremiz başta olmak üzere, Türkiye Türkçesinin birçok yöre ağzında(diyalektinde): “Çimmek= Suyu dalmak. Derin olmayan dere, çay, küçük gölet gibi sulara dalmak” anlamında kullanıldığını biliyorduk. Bu arada ben, çok küçük yaşlardan başlayarak, o yılların transistorlu radyolarıyla Bakü ile yoğun Farsça karışık Tebriz radyosunu dinlerken “Çimmek” eylemini de, “çimerlik” sözcüğünü de birçok kez işittiğim için bu sözcüğü büyük bir beğeni, büyük bir sevinçle karşılaşmıştım.

Peki, bu “Türkçülük ile halkçılıkları”: Dillerinde; “Seçkinlikçilikleri ile ABD doğrultusundaki görüşleri”: “Yaptıklarında” görülen sağcı - milliyetçi dilciler, Azerbaycan Türkçesinde yaşayan bu Türkçe kökenli sözcüğe niçin karşı çıkıyorlardı? Yoksa onlar, Fransızca sözleri kullanmamızı mı, gerekli görüyorlardı? Evet! Daha çok gerekli buluyorlardı! Utanç verici bir edilgenlik içerisinde:

“Türkçeleşmiş Türkçedir, yapma yola sapmayız” diyorlardı!
“Türkçeleşmiş Türkçedir, eski köke tapmayız” diyorlardı!

Biz Türkçüler, bu edilgenlik karşısında, yalnızca şunu söylüyorduk: “Yazıklar olsun! Yazıklar olsun, sizin gibi milliyetçilere!”

Ee, o yıllarda Türklük biliminin öyle değme(her) dil okuluna giden kişinin de bilmediğini, bu işin bir gönül - ülkü işi olduğunu da bilmiyorduk! Bu kargışı(bedduayı) söyleyip durmaktan başka, ne yapabiliirdik?

* * *

Gerçekten de, bu sözcüğe niçin karşı çıkmışlardı? Yoksa, Türkçe değil miydi? Şimdi, Eski Türk lehçeleri, Çağdaş Türk lehçeleri, Türkiye Türkçesi yöre ağzları ile Türkçenin sözcük türetme kurallarını birer birer göz önüne sererek bu sözcüğün Türkçe olup olmadığına, bu arada “Dilde Birlik” için yararlı bir sözcük olup olmadığına bakalım:

ESKİ TÜRKÇE (KÖKTÜRK – ESKİ UYGUR):

Eski Türkçe(Köktürk - Eski Uygur) döneminden kalan belgeler, bu gibi konulara çok az dokunduğu için doğrudan “(suda) yüzmek” anlamında bir eylem yoktur.

Ancak, A. Caferoğlu’nun “ESKİ UYGUR TÜRKÇESİ SÖZLÜĞÜ” adlı sözlükte: “Çumdurmak: Saldırmak, atılmak” biçiminde bir eylem var. Bu eylemin bir biçimde “Çommak > Çimmek” eylemi ile ilintili olduğunu sanıyorum.

KARAHANLI TÜRKÇESİ

Eski Türkçeden sonra gelen Türk lehçesi Karahanlı Türkçesi döneminde yazılmış olup dönemin Türk lehçeleri sözlüğü olan: ”DİVANÜ LÜGAT’İT-TÜRK” adlı dilbilgisi ile açıklamalı sözlükte:

“Çomdı: Oglaan suwda çomdı: Çocuk suya daldı. Çomaar, çommaaq.

Çomruşdı: Ol menig birle suwda çomruşdı: O benimle suya dalarak yarıştı.
Bu eylemi birlikte yapma durumunu yansıtmak için de şu eylemler kullanılır:
Çomruşuur, çomruşmaağ.

Çomturdı: Ol anı suwqa çomturdı: O, onu suya daldırdı.
Çomtutur, çomtuturmaağ.

Çomurdı: Ol anı suwqa çomurdı = O, onu suya daldırdı.
Çomrur, çomurmaağ.

Çomuşdı: Ol menig birle suwqa çomuşdı: O, benimle suya dalarak yarıştı.
Çomuşuur, çomuşmaağ.

Bu eylemlerde olduğu gibi: Çömüşdü,, çömüşmeek, çömüşüür de denir. Bu sözler de dalmak anlamına gelir. Ancak bu sözlerle daha derine dalmak söz konusudur.

Çomuşluq: Ayakyolu(Tuvalet, hela.)(*)”

HİKMETLER – HOCA AHMET YESEVİ [Öl.: 1166]

Karahanlı Türkçesi döneminde yazılmış olan bu hikmetlerde de “Çommak: 1- Suyu dalmak. 2- Sığ olmayan sularda, ayağı sudan kesilmeden yüzme” anlamında birçok yerde kullanılmıştır.

=19. Hikmetten=

On üçümde gavvas bolup derya çomdım
Marifetni gevherini sırrın terdim
Şemin körüp pervanedek özüm urdum
Bihuş bolub aklım yitti, şaştım dostlar.
[On üçümde dalgıç olup denize daldım
Marifetin cevherini sırdan derdim
Işığını görüp pervane gibi özümü içine attım
Bilinçsiz oldum, usum yitti, şaştım dostlar.]

ESKİ TÜRKİYE TÜRKÇESİ – OSMANLICA.
[TARAMA SÖZLÜĞÜ]:

(*) Tırnak içerisindeki bilgiler Kaşgarlı Mahmud’un verdiği bilgilerdir.

Bütün eski Türk lehçelerinde kullanılmış olan “Çommak / Çömmek > Çimmek = Suyu dalmak.”, eylemi Türk ötküncünün(tarihinin) en görkemli eserlerinden biri olan, yazılmasına Atatürk dönemindeki dil bilginlerince başlanan sekiz ciltlik TARAMA SÖZLÜĞÜ’ne bakalım:

Çimmek: Suyu girmek, banyo etmek.
Bunda dahi cümle dilberan mah - ı temmuzda deryada çimerler. (EVLİYA ÇELEBİ SEYAHATNAMESİ – XVII. y.y. - 477.s.)

Çimdirmek: Bol su, yağ gibi bir sıvı ile ıslatmak.
Es-sa’sa’a [Ar.]: ... Ve başın saçını dühn ile çimdirmek mânâsınadır. (KAMUS TERCÜMESİ – XVIII. – XIX. 2, 599. s.)

--Kaynak: “TARAMA SÖZLÜĞÜ – 2. cilt - 921.s.” – Türk Dil Kurumu Yayınları – 1996 yılı.

--Ek bilgi(not): Bu sözlükte “Çimmek” eylemi yalnızca bu iki kaynaktan verilmiştir. Oysa, okuduğum birçok kaynaktan “Çimmek” eylemi “suyu dalmak” anlamında sık olarak geçmektedir. Bu durumu şöyle yorumluyorum: 1- Bu kavram karşılığı alıntı söz olmamasından ötürü çok örnek verilmemiştir. 2- “KAMUS TERCÜMESİ” adlı kaynağı tarayan Avni Aktuç ile büyük Türkçü – dilbilimci Velet Çelebi İzbudak konunun gerçekten de büyük uzmanları olmakla birlikte, “Çimmek”, eylemi ile bu eylemin etken çatısı ”Çimdirmek” eylemi bilinenin dışında, bir yan anlamda kullanıldığı için bu örneği almakla yetinmişlerdir?

TÜRKİYE TÜRKÇESİ YÖRE AĞIZLARI -
[DERLEME SÖZLÜĞÜ]

Çimmek: Yıkanmak.

--Kaynak: DERLEME SÖZLÜĞÜ – 3. cilt - 1224. - 1225. s.lar. - Türk Dil Kurumu Yayınları – 1993 yılı.

Ek bilgi: Bu sayfada Türkiye’nin iki yüz dolayında ayrı yöre ağzında kullanıldığı yazılmış. Oysa, bu eylemin kullanıldığını bildiğimiz birçok yöre adı yazılmamış, daha doğrusu yazılamamıştır. İşin doğrusu, yazılamazdı da. Bu sözlükte yer alan bütün sözlerin kullanıldığı yörelerin tümüyle yazılması durumunda bu sözlük binlerce cildi geçebilirdi.

Ayrıca, bu eylemin daha yaygın olan anlamı “Derin olmayan bir suya dalmak” anlamındadır. Bunu sözlüklerden bilmesek de, kendi

yöremizden, değişik yörelerde yaşadığımız için biliyoruz.

Bu bilgiler dışında, bu eylemin bu sözlükte Eski Türkçedeki biçimiyle yaşadığını gösteren örnekler de vardır:

Çummak: Yıkanmak. Çimmek, suya dalmak. (Balçova – İzmir; Artvin.)

Çümme: Yıkanmak. Çimmek, suya dalmak. (Uzunkuyu *Çeşme - İzmir; Vakfıkebir – Trabzon; Divriği – Sivas; Adana.

Cummak: Yıkanmak. Çimmek, suya dalmak. (Merzifon – Amasya; Türkmen köyleri * Bünyan – Kayseri.)

SESBİLGİSİ: Eski Türk lehçelerindeki “Çommak” eyleminin “Çimmek” biçimini alması, bir oranda “Ç” ünsüzünün yanındaki ünlüleri inceltici etkisi sonucu da ortaya çıkmıştır.

Nitekim: Arapça “Akreb”in Türkçesi olan “Çayan / Çıyan” sözcüğünün birçok yörede “Çıyan”; “Çıban” sözcüğünün de “Çıban” olması, en çok, daha çok Arapça, Farsça, Yunanca - Rumca, Latince - İtalyanca gibi sesbilgisi bakımından eğri - bükümlü dillerin baskısıyla olmakla birlikte, biraz da “Ç” ünsüzünün bu etkisiyle ortaya çıkmıştır.

ÇAĞDAŞ TÜRK LEHÇELERİNDE TÜRKMEN TÜRKÇESİ

Çümme: 1- Dalmak, batmak. “Dalmak” söz konusu ise, derin sular da olabilir. Nitekim, öbür lehçelerde de böyledir. 2- Suya dalmak, suya batmak. 3- (derin olmayan sularda) yüzme.

Çümdürmek: 1- Daldırmak, batırmak, 2- Suya daldırmak, suya batırmak. 3- (derin olmayan sulara) daldırmak.

ÖZBEK TÜRKÇESİ:

Çömmâq: Suyuqlikkâ, suvgâ yâki yumşâq nârsâgâ bātmaq, çökmâq, kömilmâq. Suvgâ çömmâq. (Çimmek: Sulu yere, suya, bu da değilse yumuşak yere batmak, çökmek, gömülmek. Suya dalarak çimmek, çömülmek.) – “ÖZBEK TÜRKÇESİNİN AÇIKLAMALI SÖZLÜĞÜ”nden.

Başta, sıklık sözcüğü olarak Özbek Türkçesinde de olmak üzere çağdaş Türk lehçelerinin büyük bir bölümünde anlamı kolayca sezilebilecek biçimde “Çim-, Çüm-, Çum-” biçimlerinde bu eylem yaşamaktadır. Öbür Türk lehçelerinden en

az iki bin yıl önce ayrılmış olan Çuvaş Türkçesinde bile bu eylem “Çomma- / Çommaş-” biçimindedir.

Şimdi, bir de günümüz TDK’unun sözlüğüne bakalım:

plaj

isim (plâj) Fransızca plage

1 . Denize girmek için düzenlenmiş genellikle kumluk alan, kumsal, deniz hamamı:

"Plajlarda sesin, mavi suların içine gömülmek, çam altlarında uyku çekmek dururken nereye gideceğiz?"- S. F. Abasıyanık.

2 . Kumla.

Birleşik Sözler

plaj çantası

plaj havlusu

Peki, çimerlik? TDK Sözlüğü bize şu yanıtı veriyor:

ÇİMERLİK sözü bulunamadı.

Peki, “çimmek” eylemi, var mı?

çimmek

-er

(nsz), halk ağzında

Suya bütün vücuduyla girip çıkmak, yıkanmak:

"Ariktâ çimdim de geldim, diye fisıldadı."- C. Uçuk.

--Açıklama: Eski TDK, öyle değme sözü el(halk) ağzından almaz, masa başında sözcük türetirdi. Yeni TDK ise, lehçemizin yüzde sekseninde bile kullanılan bir söz için “halk ağzında” diyerek, bir yerde “pek de gerekli değil! Sonuçta İstanbul ağzında yok! Kullanmasanız da olur!” demek istemektedir.

BİÇİMBİLGİSİ OLARAK “Çim-”, “Çimer”, “Çimerlik” Sözleri Üzerine:

“Çim-” eylemi, yukarıdaki örneklerde görüldüğü gibi kısır, yetersiz İstanbul ağzı ile bu ağzın kısırlaştırıcı baskısı altındaki ağızlar dışında kullanılmaktadır. Biçim değişikliğine uğramış yansımalarını kullanan çağdaş Türk lehçelerinde bu eylem kolayca sezilmektedir.

Bu sezgi dolayısıyla, Aleksandr adında İstanbul'da okuyan bir Çuvaş öğrenci ile iki lehçe arasındaki benzer sözleri sözlükler, atasözleri, destanlar, romanlar, öyküler ile gazetelerden birlikte belirlerken bana ilk söylediği "ortak kökten söz"lerden biri: "Çomma- / Çommaş- (Çimmek, yüzmek)" eylemi idi.

Demek, "Köküne bakıldığında anlamının sezilebilmesi" bakımından "Çim-" eylemi bütün Türk topluluklarında anlamı sezilebilecek bir eylemdir.

Şimdi, "Çimerlik" sözcüğünün ikinci birleşik ses bölmesine(morfemine) bakalım: "Çimer". Bu biçim, "çim-" eyleminin "geniş zaman üçüncü teklik kişi" biçimidir. Geniş zaman eki ile sözcük türemesi bütün Türk lehçelerinde sıklıkla görülür.(*). Dolayısıyla bu biçim Türk lehçelerinde yadırganacak bir biçim değildir.

Şimdi de, bu sözcüğün üçüncü birleşik ses bölmesi, daha doğrusu bütününe bakalım: "Çimerlik". Sözcüğün sonundaki "-lik" eki durum, yer belirtme ekidir. Örnekler: "Gemilik = Liman"; "Develik = Develerin kaldığı yer"; "Odunluk = Odun koyulan yer"; "İşlik = Atölye".. gibi.

"Çimerlik" sözcüğüne bütüncül gözle baktığımızda:

- 1-) Türkçenin dilbilgisine uygun bir yordamla türemiştir.
- 2-) Türkiye Türkçesi yöre ağızlarının büyük bir bölümünde yaşadığı için Türkiye Türklerinin çok büyük bölümü bu sözcüğün anlamını en az bir kez öğrendikten sonra kolaylıkla kavrayıp sezebileceklerdir.
- 3-) Eski Türk lehçelerinden gelen bir eylemin çağımızdaki biçimi ile anlamına göre biçimlenmiştir. Çuvaş Türkçesindeki yansıması ile açıkça belli olduğu üzere Türkçe kökenli bir eylemden Türkçenin dilbilgisine göre türemiştir.

(*)Geniş zaman eki ile söz türemesi ile Türkçenin kurallarına uygun olarak türetilen sözlerle örnekler:

TÜREME SÖZLER: Açar(Açkıç: Açkır; Açkı; Açaçak; Kirit)"Türkçe eş, yakın anlamlıları"; Anahtar "Yunanca'dan".); Yanar - döner: Dönek, ikiyüzlü; Geçer akça...; TÜRETİLMİŞ SÖZLER: Biçerdöver; Bilgisayar; Belgegeçer..

4-) Çağdaş Türk lehçelerince tanış, bilinen, bir bölümünde kolayca sezilebilecek, anlamını en az bir kez öğrendikten sonra kolayca kullanılabilecek bir sözcüktür.

5) Gelecekte bütün Türk lehçelerinden sözler alınarak kurulup düzenlenecek "ORTAK TÜRKÇE" için uygun bir sözcüktür. Bu yolda Türk Dil Kurumunun yaptığı bir yararlı çalışma sonucu Azerbaycan Türkçesinden Türkiye Türkçesine alınmış, öbür Türk lehçeleri için de "Örnek, kılavuz" bir uygulama yapılmıştır.

Son söz: Bir dildeki gelişmeler, "Önceden var olma" gerçekliğine dayalı olarak yönlendirilmelidir. Buradaki yeğleyişimiz de bu gerçekliğe dayalı olarak belirginleşmiştir.

Dilbilimde bilinen sözlerin köken, biçim, anlam olarak örnek alınarak yeni sözcükler türetilmesine: "Örnekleme(analoji)" denir.

Ben de, Azerbaycan Türkçesindeki bu görkemli sözümüzü örnekleyerek(analoji) yaparak, Fransızca "Plaj" sözcüğü karşılığı: "Yüzerlik" sözcüğünü buldum. Bence, "Çimerlik" sözcüğünü var gücümüzle, üsteleryerek kullanmalıyız.

Bütün Türk topluluklarının, Avrupa'daki, Afrika'daki Türklerin, Bayır-Bucaklıların, Türkmenelinin(Irak Türklerinin), Altay, Tuwa, Hakas, Saha, Çuvaş ile İran'daki Hallaç Türklerinin de bu sözcüğü kullanmaları için var gücümüzle çalışmalıyız.

Bencileyin, bir sürgün yerinden öbür sürgün yerine sürülen(son sürgünüm ilik-özek-öz yurdum: Türkistan-Kazakistan'dan Güngören'e) bir sanğış(matematik) öğretmeninin buluşu olan "Yüzerlik" sözcüğünü de, ileride gerekli görürseniz, kullanırsınız.

Yöre ağızlarımızda, uğur getireceği inancıyla kurutulup evlerin duvarlarına asılan "Üzerlik otu" adında bir ot vardır. "Yüzerlik", "üzerlik" otunu andırıyor gibi, değil mi? Olsun, o, yalnızca bir ot! Onun yeri başka, bunun yeri başka! Gün gelir, buna da gerek olur! Gün gelir sürgün öğretmenlere bile gereksinilebilir(**).

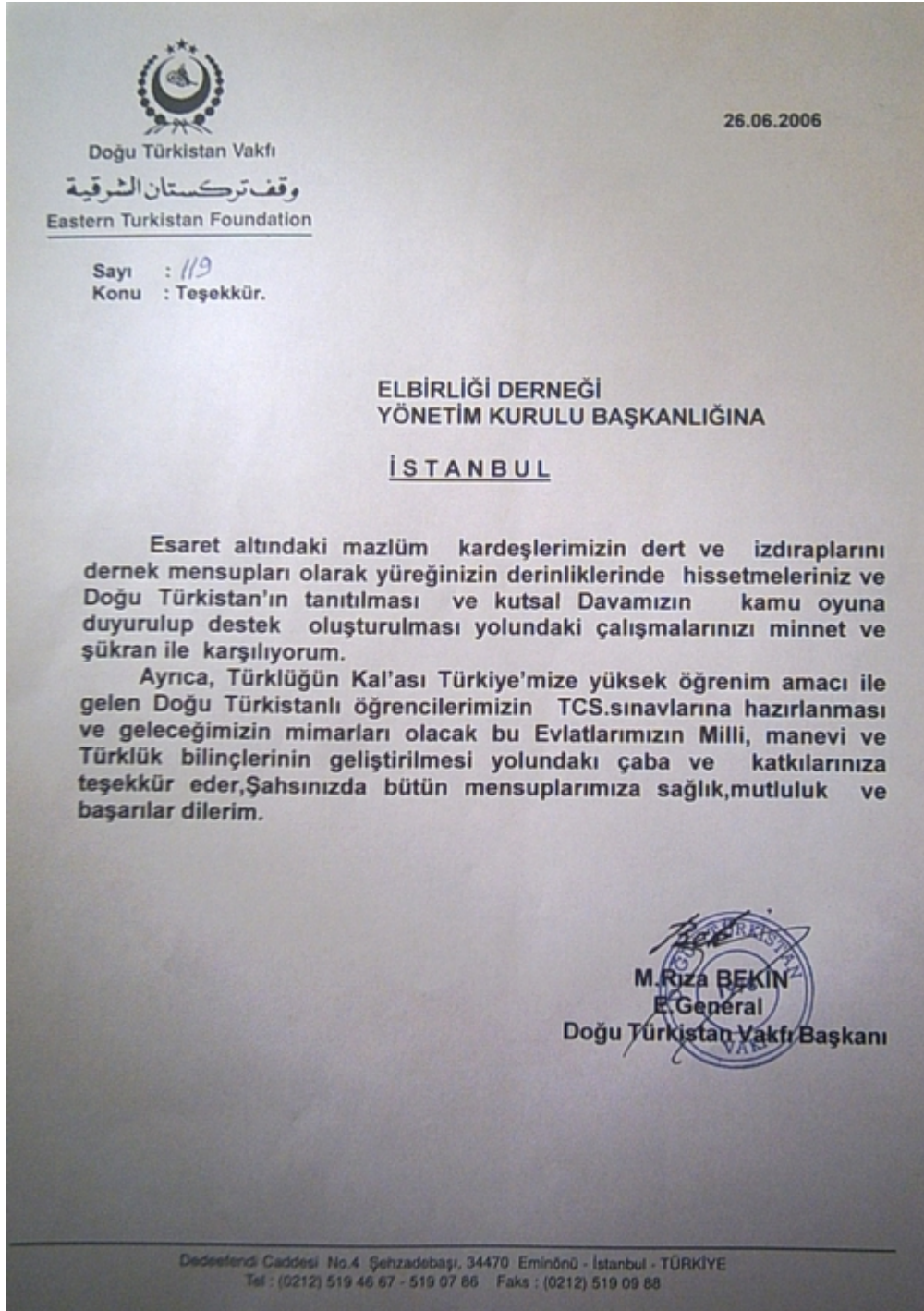
(**) Unutmadan: Bir takım "Yaşayan Türkçe"cilerin "Uydurukça dedikleri "Gereksinmek" eylemi: 1- Kazak Türkçesinde: "Kereksinüw; 2- Kazan Tatar Türkçesinde:

Doğu Türkistanlı Gençlerimize Türkçü Dernek El Birliği El Uzattı

Geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi El Birliği Derneği'ne mensup Türkçüler Çin esaretindeki ata toprağımız Doğu Türkistan'dan Türkiye'ye gelen ırkdaşlarımızı üniversiteye hazırlamış ve geçtiğimiz günlerde bu yılki kurs dönemi sona ermiştir.

Eminiz ki ırkdaşlarımız geçtiğimiz senelerde olduğu gibi yüksek başarı ile istedikleri bölümlere girebileceklerdir.

Aşağıda Doğu Türkistan Vakfı Başkanı Emekli Tuğ General Rıza Bekin Paşa'nın hizmetlerinden ötürü nezaket göstererek El Birliği Derneği'ne yazdığı teşekkür mektubu mevcuttur.

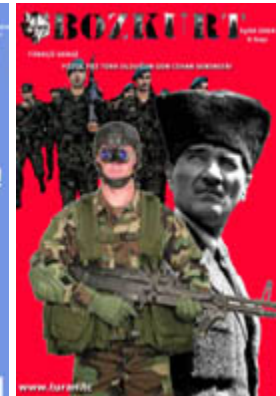

www.turkcuturencilar.com

Türkçü Turancılar Fikir Otağı

Otağ Kurallarımız

- 1- **Otağımızda hiç bir şekilde Türkçülük fikri yerilemez.** Otağımız serbest kürsü niteliğinde karşıt görüşlerin çarpıştığı bir alan değildir. Bununla beraber Türkçülük hedefinden sapmamak kaydı ile her türlü görüşe "şuurlu demokrasi" anlayışımız çerçevesinde izin verilir.
- 2- **Bu otağa üye olan kişi Türkçüler arasında hiç bir sebeple ayrılık yaratmayacağına, Türklüğü ve şerefi üzerine and içmiş kabul edilir** ve hiç bir şekilde Türkçüleri bölmeye parçalamaya yönelik hareketlere izin verilmez.
- 3- **Otağımızda Türklerin inançlarına göre ayrılmasına izin verilmez.** Otağımız Müslüman, Hristiyan, Şaman, Musevi gibi ayrımlara gitmeden bütün Türkleri kucaklamaktadır. Bir inanç sahibinin diğerini inancından dolayı küçümsemesi yada Türklük kadrosundan çıkartmaya çalışması otağ kurallarımıza aykırıdır. Bu otağda her Türk diğerinin inancına saygı göstermeye mecburdur.
- 4- Otağımızda hiç bir şekilde küfür içeren iletilere müsamaha gösterilemez. **Burada bulunacak kişiler Türkçü terbiyeye uygun şekilde hareket etmeye mecburdurlar.**
- 5- Otağımızda yazılan yazılar sadece yazıyı yazan kişinin görüşünü yansıtır. Yayınlanan yazıların otağ yöneticilerinin görüşünü kısmen yada tamamen yansıttığı yada yazıların tamamını okuduğu varsayılmaz. Otağ'da yazısı yayınlanan kişi yada kurumlar yazdıkları yazılardan sorumlu olduklarını kabul ve beyan ederler.
- 6- Her ne kadar 5. madde de belirtildiği gibi otağda yazılanlar sadece yazıyı yazan kişi yada kurumun sorumluluğunda olsa da otağda yayınlanan ve yürürlükteki yasalara aykırı olan bir içerik varsa resmi makamlardan gelecek uyarı üzerine yasaya aykırı içerik 36 saat içerisinde yayından kaldırılacaktır. İlgili uyarılar uyari@turkcuturencilar.com adresine gönderilmelidir.
- 7- Otağımıza yazıları ve yorumları ile katkıda bulunan her Türkçüden bazı şeylerin atalarımızın deyişiyle **"davul ve zurna "** ile yapılmayacağını, **herşeyin "forum" sayfalarında yazılmayacağını** idraki içinde olması beklenir. Aksi şekilde hareket edildiği otağ yöneticilerince farkedilirse yazı silinir, yazar uyarılır. Hata tekrar edilirse üyelik sonlandırılır.
- 8- Otağa yazı ve yorumları ile katkıda bulunan **Türkçülerden bir sohbet odasında değil herkese açık mekanda bir mektuplaşma ortamında olduklarının bilincinde olması dolayısı ile yazılarındaki üsluba dikkat etmeleri beklenir.** Aksi davranışlar gözlemlendiğinde otağ yöneticileri yazıları silerler. Üye bunu bir uyarı olarak algılamalıdır. Üye aynı üslup ile devam ederse üyeliğine son verilir.
- 9- Katılımcı takma ad kullanıyorsa bunun Türkçe olması zorunludur.
- 10- Tüm üyeler otağda yazı yazmak sureti ile otağ kurallarını beyan ve kabul etmiş olurlar.

32